

Pozdrav z pouti u sv. Anny v staroslavné Pustiměři

**Já jsem si vyvolil za ochranu Ježíše, Marii, svatou Annu.
Vlídností svou, k sobě mě zvou, nebeskou ochranou duši mé jsou.**

NAHOŘE: detail oltáře v kapli sv. Anny v Pustiměři, dar olomouckého arcibiskupa Theodora Kohna (1845-1915).
DOLE: Svatoanenské poutníky z Moravského Slovácka.

POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI

O 6. SVĚTOVÉM DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

CHRÁM SV. BENEDIKTA

SOBOTA, 25. ČERVENCE 2026

17.00 - poutní mše svatá
P. Mgr. MIROSLAV HRIB,
farář ve Štítné nad Vláří

NEDĚLE, 26. ČERVENCE 2026

8.00 - farní mše svatá
P. Dr. JOSEF BENÍČEK
farář pustiměřský

10.30 - hlavní mše svatá
P. Mgr. JAN M. VIANNEY DOHNAL, OFM
administrátor farnosti Moravská Třebová,
bývalý provinciál Řádu menších bratří františkánů

KAPLE SV. ANNY
**15.30 - Te Deum,
svátostné požehnání**

Jeho Svatost Lev XIV. ze srdce uděluje Apoštolské Požehnání Janovi a Anežce Lžíčarovým u příležitosti Svátosti manželství, aby jejich láska, posvěcená před oltářem, byla den co den posilována Boží milostí.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje, Velehrad, 13. června 2026

Z Vatikánských paláců, 17.4.2026

LITURGICKÉ TEXTY POUTI U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI

1. ČTENÍ – SIR 44,1.10-15 Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chvalme nyní slavné muže, naše otce, podle dob, kdy žili. (Naši otcové) jsou proslavení muži a na jejich spravedlnost se nezapomene. Zůstane u jejich potomstva, na jejich děti (přejde) bohaté dědictví. Jejich potomstvo zůstává věrné příkázáním a kvůli rodičům i jejich děti. Až navěky zůstane jejich potomstvo a jejich sláva nevyhasne. Jejich těla byla pohřbena v pokoji, ale jejich jméno žije po mnoho pokolení. Lidé si vyprávějí o jejich moudrosti, shromáždění zvěstuje jejich chválu.

Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

ŽALM 132 Přisahal Hospodin Davidovi – s věrností, kterou neporuší: - „Potomka z tvého rodu – dosadím na tvůj trůn.“ Neboť Hospodin si vyvolil Sión, - přál si ho mít za své sídlo: - „To je můj příbytek navěky, - zde budu sídlit, ten jsem si zvolil. Zde dám vyrašit rohu Davidovu, - rozžehnu svítilnu svému pomazanému. – Jeho nepřátele obléknu v hanbu, - ale na něm zazáří má koruna.“

NEBO:

1. ČTENÍ – SIR 26,1-4.16-21 Čtení z knihy Sirachovcovy.

Šťastný muž dobré ženy! Počet jeho dnů je dvojnásobný. Řádná žena dělá svému muži radost, takže muž prožívá svá léta v pokoji. Řádná žena – to je dobrý úděl, který je poprán bohabojným. Ať bohatý nebo chudý, má spokojené srdce a vždy ukazuje veselou tvář. Působení ženy blaží jejího muže, její rozumnost osvěžuje jeho síly. Mlčenlivá žena je dar od Pána, nic nevyváží dobře vychovanou ženu. Nad všechny působí cudná žena, neocenitelná je čistá duše. Slunce vycházející na výšinách Páně – to je krása dobré ženy v uspořádaném domě.

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.

ŽALM 128 Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách. Budeš jísti z výtěžku svých rukou, bude ti blaze a dobře. Tvá manželka bude jako plodná réva uvnitř tvého domu. Tvoji synové jako výhonky oliv kolem tvého stolu. Hle, tak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina. Ať ti Hospodin požehná ze Siónu, abys viděl štěstí Jeruzaléma po všechny dny svého života.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

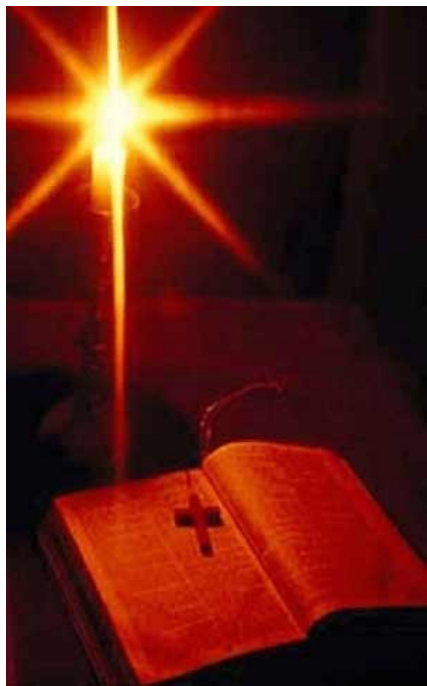
Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratrů. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM – MT 13,16-17

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

LITURGICKÉ TEXTY 17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – 1KRÁL 3, 5.7-12

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: "Žádej si, co bych ti měl dát." Šalomoun řekl: "Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvodil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?" Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: "Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné

nepovstane."

Jak miluji tvůj zákon, Hospodine.

ŽALM 119

Prohlásil jsem za svůj úděl, Hospodine, že budu střežit tvá slova. Lepší je pro mě zákon tvých úst než tisíce ve zlatě a stříbře. Ať je mi útěchou tvé milosrdenství, jak jsi slíbil svému služebníku. Ať se mi dostane tvého slitování, abych byl živ, neboť tvůj zákon je mé potěšení. Proto miluji tvé předpisy více než zlato, než ryzí zlato. Proto jsem si vyvolil všechna tvá nařízení, nenávidím každou falešnou cestu. Podivuhodná jsou tvá přikázání, proto je zachovává má duše. Výklad tvých slov osvěcuje, poučuje prosté lidi.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratrů. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM – MT 13,44-52

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl zástupům: "Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?" Odpověděli: "Ano." A on jim řekl: "Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré."

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme Boha Otce, aby nám dal po příkladu svatých Jáchyma a Anny žít podle toho, co jsme na křtu přijali:

L: KYRIE, KYRIE, ELEISON.

- Za papeže Lva XIV., aby jako 'svědek naděje' ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.
- Ať o tomto světovém dni neopomeneme projevit svou něhu prarodičům a seniorům v našich rodinách, navštívit ty, kteří ztratili důvěru a už nedoufají, že je možná jiná budoucnost.
- Hospodine, z úst dětí a nemluvňat sis připravil chválu: na tomto místě, Otcem vlasti zasvěceném Mariinu a Ježíšovu dětství, prosíme za děti a rodiny zmučeného ukrajinského národa; dej, ať mohou v míru vzdávat chválu tvému jménu.
- Prosme za občanskou společnost v naší vlasti, která vnímá pohromu vládní arogance moci, aby toto vnímání vedlo k probuzení svědomí a lidství celého národa.
- Prosme za generace našich rodin, ať u vědomí, že křehkost starých vyžaduje sílu mladých, a nezkušenost mladých potřebuje svědectví starých, se obnovují setkáním s Pánem v modlitbě a při mši svaté, a stávají se v každém věku znamením naděje.
- Ať tato Pout' k svaté Anně v Pustiměři přinese hojné požehnání poutníkům i všem, jejichž úmysly a prosby nesou v srdcích.
- Za ty, kdo završili své pozemské putování, aby došli účasti na tvé slávě.

K: Bože, náš Otče, na přímluvu svatých Jáchyma a Anny vyslyš prosby této své rodiny, aby povždy chválila tvé jméno. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POSELSTVÍ PAPEŽE LVA XIV. K 6. SVĚTOVÉMU DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

26. července 2026

„Já na tebe nezapomenu nikdy“

(srov. Iz 49,15)

Drazí bratři a sestry,

ústý proroka Izaiáše Pán slibuje, že na nikoho z nás nikdy nezapomene. Ujistňuje nás, že naše tváře nosí vepsány do dlaní svých rukou (srov. Iz 49,16), a že jeho láska je větší než láska matky k jejímu dítěti (srov. Iz 49,15). Prorok nám dává nahlédnout do důvěrného a intenzivního dialogu, v němž se Bůh obrací ke každému z nás i k celému lidu a oslovuje je důvěrným „ty“. I dnes můžeme tato slova vztáhnout na každého z nás a každý z nás může zaslechnout, že právě jemu je řečeno: „Nikdy na tebe nezapomenu.“

Tato slova naplňují útěchou a důvěrou. Jsou odpovědí na úzkostný pocit, který trápí lidské srdce: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl“ (Iz 49,14). Jak často se v Písmu svatém, zejména v žalmech, modlitba rodí z pocitu ztracenosti těch, kteří mají dojem, že jejich život nikoho nezajímá a že jsou opomíjeni! Bolestný pocit, že jsme zapomenuti, bohužel svírá mnoho lidí a mezi nimi je nemalý počet seniorů.

Boží láska, která naopak na nikoho nezapomíná, se nabízí jako projev spravedlnosti a odpověď na anonymitu, v níž se lidský život až příliš často ztrácí. Zejména nad životy mnoha seniorů se zdá být rozprostřen závoj, který rozostřuje rysy tváří a zahaluje je do zapomnění. To se děje v domovech, kde vládne osamělost, a také v těch pečovatelských zařízeních, kde hrozí, že jedinečnost každého člověka bude redukována na číslo jeho lůžka nebo na jeho diagnózu.

Slavení Světového dne prarodičů a seniorů je příležitostí znovu objevit, že církev je povolána být matkou všech a že v každém věku je vždy možné vnímat, že jsme syny a dcerami Božími. Ať je tedy tento den podnětem pro všechny, zejména pro mladší generace, aby obnovili krásný zvyk navštěvovat své prarodiče, starší členy rodiny a také ty, které nikdo nenavštěvuje. Přineste jim prostřednictvím tohoto poselství a své přítomnosti papežovu blízkost a lásku. Dbejte na to, aby slova proroka „Já přece na tebe

nezapomenu“ nabyla podoby něžného a láskyplného setkání. „V době, která má sklon vše zrychlovat a tříštit, lidské tělo stále vyžaduje péči a uznání od něžných rukou, pozorných myslí a laskavého hlasu. Digitální kultura rozmnožuje spojení a otevírá nové možnosti setkání; lidské srdce si však zachovává nenahraditelnou potřebu blízkosti“ (encyklika *Magnifica humanitas*, 239).

Církev zná utrpení svých nejstarších dětí, dobře ví, že se na ně příliš často pohlíží s předsudky a jsou považovány za zátěž; je si vědoma toho, že ekonomika zaměřená na zisk oslabuje rodinné vazby. Ví, že mnoho seniorů je opuštěno svými dětmi, které jsou nuceny emigrovat nebo v některých případech bojovat ve válce. Z každého z těchto důvodů s radostí ohlašuje Pánovo zaslíbení: „Já přece na tebe nezapomenu!“

V každém věku, ale zejména když už nejsme mladí, je krásné znovu objevit, jak řekl blahoslavený Jan Pavel I., že jsme příjemci „nehynoucí Boží lásky. Víme, že nad námi vždy bdí, i když se zdá, že je noc. Je otcem, ba více, je matkou“ (*Angelus*, 10. září 1978). I když nás to možná spontánně nenapadne, pravdou je, že ani ve stáří nepřestáváme být syny a dcerami, a proto pro nás platí každodenní pozvání, abychom se vrátili do náruče Boha, jehož láska je zároveň otcovská i mateřská.

Mnozí lidé objevují Boží něhu v průběhu svého života, někdy dokonce až v jeho poslední etapě. Na rozdíl od minulosti se totiž stále častěji stává, že člověk zestárne, aniž by prožil skutečnou zkušenost víry. Pokročilý věk se v takovém případě, právě díky otázkám, které si v této životní etapě klademe s větší naléhavostí, může stát vhodným časem k zahájení či obnovení duchovního života. Na této nové cestě lze poznat, že Bůh, jak říká svatý Augustin, „je matkou, protože zahřívá, protože živí, protože kojí, protože chrání“ (*Komentář k Žalmu 26, II, 18*). Toto vědomí nám pomáhá nestydět se za křehkost, která se v nás projevuje, a také pochopit, že všichni vždy potřebujeme jeden druhého a žadoníme o pozornost a péči. K Bohu, který se nám přibližuje a kterého se učíme rozpoznávat v jeho něžnosti, se nyní můžeme s důvěrou synů a dcer obracet v modlitbě. Nikdy není pozdě začít se k Němu obracet. Může to být velkým darem pro všechny.

Drazí senioři a seniorky, papež František o vás hovořil jako o „novém lidu“ (*Katecheze*, 23. února 2022), neboť počet lidí v pokročilém věku v dějinách lidstva nikdy nebyl tak vysoký jako dnes. Je proto nanejvýš důležité, abychom spolu s vámi, „novým lidem“, přemýšleli o tom, jaké může být naše povolání, když se zdá, že křehkost, která člověka provází od narození, začíná převládat. Dovolte mi říci vám: nebojte se křehkosti! Právě tato slabost v sobě skrývá nový potenciál, který osvětluje i další období života. Když je totiž křehkost přijata a uznána, „otevírá srdce vzájemné podpoře a vzývání Toho, kdo může darovat to, co žádná lidská moc nedokáže zaručit: hluboké smíření srdcí a s ním i pravý pokoj“ (*Setkání s alžírskou komunitou*, bazilika Panny Marie Africké, Alžír, 13. dubna 2026).

Takto můžeme jako křesťané prožívat stáří: jako „křehcí“, ale zároveň „povolání“. Muž i žena se totiž mohou i ve stáří znovu narodit (srov. Jan 3,4–6) a spolu s prorokem zvolat: „V obrácení a klidu je vaše spása; v pokoji a důvěře je vaše síla“ (Iz 30,15). Síla, která se může stát pozváním, abychom při zajišťování lidského soužití nesahali k cestám arogance a moci, ale k cestám smíření a pravého pokoje. V této době, tak krutě poznamenané válečným a sociálním násilím, si mnozí kladou otázku, jaký bude svět, ve kterém budou vyrůstat jejich vnoučata. Vyzývám vás, moji drazí, abyste se ke mně připojili a vytrvale se modlili, aby brzy nastal mír na celém světě.

Milé sestry a bratři v pokročilém věku, děkuji vám, že mě každý den podporujete svými modlitbami, zvláště když se modlíte růženec. Z celého srdce vám to opětuji a přeji, ať nás Pán, který na nás nikdy nezapomíná, vždy obnovuje ve víře, naději a lásce!

Z Vatikánu dne 15. června 2026

Leone PP. XIV

LIST BISKUPŮ K VI. DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

Milé sestry a drazí bratři, zvláště vy, věkem pokročilí,

poslední neděli v červenci slavíme VI. světový den prarodičů a seniorů, který vyhláshuje Svatý otec. Pro letošní rok k němu vybral heslo: „Nikdy na tebe nezapomenu“ (Iz 49,15). To sám Bůh vás ujišťuje, že vás miluje i v křehkosti stáří.

Jako senioři jste v našem církevním společenství velmi významní. Mnohým z vás jsme vděční za předání víry a radě z vás i za nejruznější služby ve farnostech. Někteří jste ještě plní síly a jste hybnými pákami života ve společenství. Jiní prožíváte tu těžší část stáří,

někdy v samotě nebo mimo vlastní domov, někdy v bolestech či na lůžku. Všechny vás dnes chceme ujistit, že Bůh na vás nezapomíná a je vám blízko.

Vás všechny, ke kterým se dostane naše slovo, prosíme, abyste se zapojili do štafety lásky a nabídli se Bohu jako nástroje doteků Boží něhy, a přejeme vám radost z této zkušenosti:

Jak je povznášející, když se podaří dát zakusit Boží lásku těm, kteří jsou sami nebo se jako milovaní necítí! Děkujeme všem, kteří nachází vhodný způsob a cestu k projevům lásky ke starým rodičům a prarodičům nebo starým lidem ve svém okolí. Péče o ty, kteří dříve mnoho let pečovali o nás, je zdrojem požehnání pro celou rodinu.

Vyzýváme i vás samotné, kteří jste svým vrstevníkům nejbliž, abyste nabídli svůj čas, a pokud vám to síly dovolí, vzájemně se navštěvujte – zvláště ty, kteří nikoho nemají. Krásný příklad dáváte vy, kteří navštěvujete osamělé nejen v jejich bydlišti, ale i v domovech pokojného stáří nebo v pečovatelských domech. Přicházíte, abyste se spolu modlili nejen za sebe, ale i za členy svých rodin a za uzdravení problémů světa. Děkujeme vám všem, kteří jdete na mši svatou i ve všední den, abyste nejen vytvářeli a podporovali farní společenství, ale také vyprošovali dar víry pro další generaci a mír pro všechny a modlili se za ty, kdo trpí a potřebují Boží pomoc. Ujistujeme vás, že s vámi počítáme a vaši modlitbu považujeme za velmi důležitou službu církvi i světu.

Děkujeme i vám všem, kteří ukazujete těm nejmladším, že je Bůh má rád, a kteří svým příkladem i praktickým vedením pomáháte dětem budovat hezké přátelství s Ježíšem. I když už nemůžete pracovat, můžete být pro církve velmi důležití. Říkejte to, prosíme, dalším seniorům a prostě je o modlitbu, o svědectví víry i o to, aby s ostatními sdíleli své zkušenosti s Bohem. Velké i malé děti mají dnes problém se zpracováním vlastních zážitků i s množstvím informací, protože jim nikdo dostatečně nenaslouchá. Vaše ochota zajímat se a naslouchat může vést k prožitku Boží blízkosti a být velkým darem i službou dalším generacím.

Ve všedním životě – v pravidelných návštěvách, trpělivém naslouchání a společné modlitbě – nacházejí prorocká slova o Boží blízkosti své naplnění.

S nadějí, že slavení VI. světového dne prarodičů a seniorů přispěje k tomu, aby všichni zakusili blízkost církve a něhu Boží lásky, vám posíláme srdečný pozdrav a požehnání.

Vaši biskupové

Velehrad, 7. července 2026

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

Historická zastavení na posvátných místech v Pustiměři

ROTUNDA SV. PANTALEONA */nad kaplí/*

Jejím zakladatelem byl zřejmě olomoucký biskup Jindřich Zdík (1083-1150) - "Sloup a světlo Čech a Moravy za dnů svých, jemuž ve zbožnosti a čestnosti neměla Morava podobného biskupa". Zasvětil ji byzantskému lékaři, sv. Pantaleonovi, původem z Nikomédie v Bythýnii (dnešní Izmit v Turecku), jenž - jak praví legenda, - dokázal léčit všechny nemoci (řecky 'Panteleimon', 'plný milosrdenství'), a zemřel jako mučedník za Maximiánova pronásledování.

K této mocné přítomnosti Boha v jeho svatých se obrátil Jindřich Zdík právě ve chvíli, kdy těžká nemoc ztrpčovala poslední léta jeho života. Stavbou pustiměřské rotundy sv. Pantaleona svědčil církvi své diecéze znamení hluboké víry ve společenství svatých. Později se rotunda stala farním kostelem (do r. 1340) a po založení kláštera benediktinek, klášterní kaplí. Koncem XIV. století byl postaven kostel nový, jak o tom svědčí listina z 15. září 1395, v níž papež Bonifác IX. uděluje odpustky každému, kdo navštíví kapli sv. Pantaleona v klášterním kostele nebo něco pro ni obětuje. Klášter byl zrušen brevem Sixta V. (27. září 1588) a ke zrušení rotundy sv. Pantaleona došlo za Josefských reforem v druhé polovině 18. století. V jubilejním roce 2000 - na který připadalo i 850. výročí úmrtí zakladatele této první pustiměřské svatyně - se tu poprvé v novodobé historii slavila eucharistie pod širým nebem a od té doby se zde každoročně uděluje svátost nemocných. Vědomí posvátného místa ožívá i o průvodech Božího Těla, odtud směřuje požehnání k nemocným, trpícím a těm, kdo nežijí sami sobě ani sami sobě neumírají.

SVATÝ PANTALEON

Vlastí světce bylo starobylé a lidnaté město v Bithýnii, rozkládající se nad Marmarským mořem, místo vsutku okouzující a rozkošné. Název dostalo po králi Nikomédovi I., který je založil v roce 264 před Kristem a udělal z něj hlavní město svého království. Plinius je nazývá městem přeslavným, a vsutku jím bylo jak počtem obyvatel, tak bohatstvím pamětihodností, ale i svým hospodářstvím a obchodem. Tady, po porážce u Zamy, hledal

útočiště nejproslulejší vojevůdce v dějinách – Hanibal z . Když se však dověděl, že jej pruský král miní předat Římanům, než by padl do rukou nepřátel, končí svůj život číší s jedem.

Tady spatřil světlo světa mučedník, sv. Pantaleon. Přesný rok jeho narození neznáme, ale jistě to muselo být v posledních letech Probova impéria, to znamená v období 280-282. Pantaleonův otec se jmenoval Eustorgius a matka Eubola. Oba patřili k nejvyšší nikomédské aristokracii. Eustorgius však byl zarytým a zapřísáhlým pohanem, zatímco Eubola byla květem křesťanských ctností, svatou ženou, plnou dobroty a lásky. Když se jí narodil syn, zasvětila ho Bohu a s velkou starostlivostí mu vštěpovala ryzí nauku evangelia, očekávajíc, že se Boží milost dotkne manželova srdce, aby mu dovolil udělit svatý křest. Nebylo jí však dopřáno se toho dne dožít, protože zemřela, kdy bylo synovi jen několik málo let.

Když Pantaleon povyrostl, ukázalo se, že má mimořádné nadání, proto byl vzdělán ve vši moudrosti východní a řecké literatury. Jen co dokončil literární a vědecká studia, projevil přání věnovat se medicíně. Vstoupil tedy do školy Eufrosina, slovnutného profesora Nikomédie. V jeho škole si Pantaleon zakrátko získal obdiv nejen pro své mimořádné vlohy, ale spíše díky svému přívětivému vystupování, mimořádní skromnosti a dobrotě. Eufrosinus jej dával za vzor a jednoho dne jej vzal na královský dvůr a představil ho císaři, který jej jmenoval dvorním lékařem.

V té době žil v Nikomédii svatý a horlivý kněz jménem Hermolaus. Tento den co den viděl mladého Pantaleona procházet ráno pod svými okny a byl uchvácen jeho šlechetností. Rozhodl se získat jej pro Krista. Jednou se proto s ním dal do řeči, a když se dověděl, že je synem senátora Eustorgia, a že navštěvoval lékařskou školu, zeptal se ho: „Nejsi křesťanem?“ „Ne“, odpověděl Pantaleon – „maminka mi ale často vyprávěla o Ježíši Kristu; říkala, že je synem Božím, který přišel na svět, aby zachránil lidi, že udělal mnoho zázraků, že měl zalíbení v těch, kdo jsou čistého a nevinného srdce, a že ho Židé – i přes jeho nezměrnou něhu, milosrdenství a dobrotu – ukřižovali. To mi vyprávěl moje maminka. Ale pak umřela a nikdo už mi více o Ježíši Kristu nic neřekl, protože můj otec je proti tomuto náboženství, které odsuzuje a zakazuje modly jeho předků“.

„A přece pravda není než jedna – říká Hermolaus, - stejně jako je jeden Bůh, který si nemůže protiředit. Ty však už nejsi dítětem jako kdysi, dokud žila maminka; jsi už mladým mužem, a navíc vzdělaným a inteligentním; budeš-li se jen dál trochu vzdělávat,

OBRAZ SV. PANTALEONA
v presbytáři chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

dokážeš sám rozpoznat na čí straně je pravda, zdali u Krista anebo na straně otcových model. Není třeba mnoho, aby ses přesvědčil, že křesťanské náboženství je jediným pravým náboženstvím: stačí když si jen uvědomíš, že Ježíš Kristus udělal mnoho zázraků, a to nikoli v soukromí, ale na veřejnosti, v přítomnosti velkých zástupů, v chrámě, na náměstích, všude.

Ten, kdo koná zázraky je Bůh anebo Boží posel. Ale Ježíš Kristus prohlásil, že je Syn Boží, a dokázal to především zázrakem svého zmrtvýchvstání. Proto Ježíš Kristus je opravdu syn Boží a náboženství Ježíše Krista je vsutku božské. Ale je tu ještě mnohem víc, synáčku můj. Božské náboženství nemůže ponechat bez odsouzení všechny neřesti, zlé vášně a bezpráví, jež degradují lidskou důstojnost. A právě to činí náboženství Ježíše Krista, zatímco pohanská náboženství tolerují, schvalují a podílejí se na těch neodpornějších hanebnostech a do očí bijících zločinech.

Podle pohanů nemají všichni lidé stejný původ; proto je správné, aby jedni byli svobodní a druzí otroci. Ježíš Kristus naopak učí, že všichni lidé jsou bratři, protože všichni pocházejí od téhož otce, všichni jsou Boží tvorové. Pohanství říká: potlačujte, drťte, a krvavě splácejte utrpená příkoří, zlo odplácejte zlem. Ježíš Kristus naopak hlásal zákon odpuštění, dobroty a lásky a učil, že hrdinství ctnosti spočívá právě v zapominání utrpených příkoří a v prokazování dobra nepřátelům. A sám dal příklad: bylo to na vrcholu Kalvárie, když i přes kruté bolesti strašné agónie, se modlí za ty, kdo ho ukřižovali, a říká Otci: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.

Ach, řekni mi, Pantaleone, řekni mi v celé šlechetnosti své duše, které z těchto dvou náboženství se ti zdá být skutečně dokonalým a božským, náboženství Ježíš Krista, které hlásá lásku či náboženství pohanů, které šíří nenávist a mstu? Není pochyb, že jedině náboženství Ježíše Krista vyzařuje božským jasnem v nauce i mravnosti: proto náboženství Ježíše Krista je jediným pravým náboženstvím.

Ty, můj synu, - pokračoval Hermolaus – ses dal na vznešené povolání a mám z tebe radost, protože medicínou můžeš ulehčovat v mnoha bolestech. Ale pamatuj, že lidstvo je sužováno dvěma druhy zla, zly fyzickými a zly mravními, zly, která napadají tělo a zly, která napadají duši. Ta druhá jsou mnohem zlobnější než ta první, protože ohrožují to nejvznešenější, co člověk má. Staneš-li se křesťanem, budeš nejen lékařem těla, ale také duše a budeš společnosti přinášet dvojí dobrodiní. Pouvažuj nad tím a až se rozhodneš přijď. Velmi rád tě znovu uvidím“.

Hermolaova slova se neztratila. Jak semeno zaseté sourodné země, zapouští hluboké kořeny a pak mocně vyrůstá, stejně tak to bylo se slovem Hermolaovým. Padlo do Pantaleonovi srdce, dobře připraveného matčinou výchovou, proto nemohlo než zapustit kořeny. Pantaleon se skutečně znovu zamýšlel nad tím, co slyšel od matky a uvažoval nad tím, co mu opakoval kněz Hermolaus. Stále více docházel k přesvědčení, že mají pravdu. Na slova matky i na slova Hermolaova se rozpomněl právě jednoho dne, kdy Pán skrze zázrak rozptýlil jeho poslední pochybnosti, poslední nejistoty jeho mysli.

Jednoho dne tedy, když si Pantaleon zcela sám vyšel na procházku do blízkých polí a rozjímal nad nevýslovnými krásami nového náboženství, uviděl chlapce, usmrceného uštknutím jedovaté zmijs, která se pyšně dmula jen pár kroků od mrtvého. Při tom pohledu Pantaleon zjihnul, a skoro bezmyšlenkovitě zvolal: „Ó, Ježíši, jsi-li skutečně Boží Syn, zjev se; dej, ať tento chlapec znovu ožije, a jedovatá zmijs v okamžení zhyne“.

Pantaleon ani nedokončil svou modlitbu, když došlo k zázraku. Chlapec znovu nabyl barvy, vrátil se mu dech, ožil a postavil se na nohy svěží a zdravý, zatímco zmije zůstala zasažena na místě.

Tímto zázrakem se božství Ježíše Krista ukázalo v celém svém poledním jase, a Pantaleon bez váhání spěchal k Hermolaova, aby přijal svatý křest a byl přijat do společenství věřících.

Od chvíle, kdy se Pantaleon stal křesťanem, nepřestal se modlit za svého otce, jehož upřímně miloval. Dostal od něj tělesný život, proto mu ho chtěl vynahradit tím, že mu dá život ducha a milosti. Vznešená tužba, kterou Ježíš Kristu nemohl neocenit! A vskutku ji odměnil tím, že učinil další nevídaný zázrak.

Zázrakem bylo toto. Když byl jednoho dne Pantaleon doma s otcem, přivedli k němu chudáka slepého, který – jen co stanul před mladým lékařem, říká: „Doktore, já, jak vidíš, jsem slepý a nepřeji si nic jiného než prohlédnout. Až do této chvíle jsem se radil skoro se všemi lékaři města, ale žádný z nich mne nedokázal uzdravit. Nyní jsem přišel k tobě: jestliže se ti podaří oživit mé zřetelnice, dám ti všechno své honosné jmění.

Pantaleon mu odvětil: „Nepochybuj, synu můj. Jestliže mi slíbíš, že veškeré své bohatství rozdáš chudým, uzdravím tě“.

Slepec slíbil. Pantaleon tedy povstal, dotkl se jeho očí a vzýval jméno Ježíše Krista, a slepý ihned nabyl zraku.

Po tomto úžasném zázraku se všichni přítomní obrátili, a spolu s nimi i Eustorgius, který až do té doby nechtěl o novém náboženství ani slyšet, uvěřil v Ježíše Krista a rovněž požádal o svatý křest. Pár let nato odevzdal duši Bohu s vděčností synovi, který jej znovuzrodil ve světle pravdy a víry.

Nejhanebnější ranou pohanství bylo otroctví. Kvůli němu byla více než polovina lidského rodu odsouzena žít bez práv a platu v područí krutých pánů. Někteří páni měli stovky otroků, které nechávali dělat naprosto všechno bez jakéhokoli uznání. Kdyby s nimi aspoň dobře nakládali!

Ale vůbec nic z toho, naopak jako by se v nelidskosti a krutosti až předháněli. Pro nic za nic je zasypávali urážkami, do krve bičovali, bodali zahrocenými dýkami, uvrhali do páchnoucích kobek, nechávali je strádat, mrzačili je, a nezřídka po nesčetných a rozmanitých službách je věšeli, zabíjeli, podřezávali bez rozlišování stejně jako se podřezávají prasata. Každý z pánů měl svou šibenici, každé město své trhy a tržiště, kde se za potupnou cenu prodávali stejně jako ovce chudáci otroci.

A nebylo nikoho, kdo by proti tolikerému barbarství pozvedl hlas! Nikdo. Žádný zákonodárce, žádný filozof, žádný mudrc. Ba co víc, čím více se civilizace rozvíjela, tím více přibývalo otroků. Ježíši Kristu náleží sláva za to, že tyto kovy rozlámal a smazal tuto hanbu. Ježíš Kristus ji vyhladil tím, že vyhlásil rovnost všech lidí. Všichni lidé jsou bratřími, řekl Ježíš, a otroctví se pozvolna vytrácí, když do zákonodárství i lidového povědomí proniká duch evangelia.

Vskutku, ne všichni z těch, kdo v prvních staletích přijali křesťanství, měli vznešenou myšlenku dát svobodu svým otrokům; všichni je ale považovali za bratry v Ježíši Kristu a jednali s nimi s úctou, láskou a vlídností. Právě tuto výhodu přineslo křesťanství. Pro tu dobu nebylo možné učinit více, aniž by to vyvolalo krvavá povstání. Církev tedy byla v prvních staletích při řešení tohoto palčivého problému velmi opatrná a prozíravá a dělala

dobře. Nicméně, nelze si myslet, že žádný z křesťanů své otroky nezrovnoprávnil: právě naopak, bylo mnoho těch, kdo tento úkon hrdinské lásky vykonali. A byl mezi nimi i Pantaleon.

V Eustorgiově domě byl značný počet otroků, a Pantaleon, jen co se stal křesťanem, jim chtěl dát svobodu, protože si byl vědom, že otroctví se nedá skloubit s duchem evangelia; ale podřídil se, aby nepodněcoval otce k hněvu. Jakmile se však otec obrátil k víře v Ježíše Krista, tyto překážky padly, a proto ihned rozlámal pouta svých otroků a začal jim vyplácet mzdu, aby do budoucna mohli jíst svobodný a čestný chléb. Po otcově smrti učinil ještě víc: Ježíš Kristus byl chudý, proto chtěl být chudým i on. Proto rozdal všechno bohatství svého značného dědictví potřebným. Pantaleon tak stejně jako všechny velké duše křesťanství, začal svůj nový život epopeou rozsáhlé dobročinnosti.

Ode dne, kdy Pantaleon vrátil zrak slepému, získalo jeho jméno značnou popularitu. Celé město nemluvalo než o něm a jeho dům byl neustále v obležení nemocných, kterým pomáhal a uzdravoval je ve jménu Ježíš Krista, navraceje jim zdraví těla i duše. To vzbudilo závist u kolegů lékařů, jejichž kliniky pozvolna zely prázdnotou a tím jejich profesní zisky povážlivě klesaly. Rozhodli se proto, že ho zničí a udali jej Diokleciánovi.

Všichni vědí, že křesťanské náboženství bylo po celá tři staletí třibeno ohněm krutých pronásledování. Tím nejzarputilejším a nejstrašnějším bylo to desáté, totiž pronásledování za císaře Diokleciána.

Diokleciána, jenž usedl na trůn římských císařů v roce 285, našel impérium ve značně neutěšeném stavu, a to kvůli barbarům, kteří se vyskytovali téměř ve všech provinciích. Protože sám by tyto rebélie potlačit nedokázal, zvolil si společníka v osobě Maximiána, jenž dostal titul Augustus. Tak byli císařové dva: Maximián pro Západ se sídlem v Miláně a Diokleciána pro Východ se sídlem v Nikomédii. Když potom seznali, že ani ve dvojici nejsou s to udržet si respekt před nepřáteli, zvolil si každý z nich koadjutora s titulem císař. Maximián si vybral Konstace Chlora, který se usadil v Trevíru v Galii, a Diokleciána si k sobě vzal Galeria, jenž se usadil v Sirmiu na Sávě. Maximián i Galerius byli mužové velmi krutí a brutální; byli to oni kdo přiměli Diokleciána, aby pronásledoval nevinné křesťany.

Diokleciána totiž, jimi naveden, vydal v roce 303 tři edikty o pronásledování proti Církvi. Prvním nařídil zboření chrámů a archivů, druhým vraždění biskupů a kněží, třetím pak pobití všech věřících, kteří by odmítli veřejně obětovat modlám. Kvůli těmto ediktům byla jak na Východě, tak na Západě prolévána krev křesťanů. Jen v pouhé Nikomédii zemřely tisíce stoupenců kříže, a byla to doslova taková „jatká“, že se po celé říši říkalo, že pokud by křesťanství nebylo náboženstvím božského původu, muselo by po tak strašlivém pronásledování vymizet. Jen co byl vydán třetí edikt, lékaři z Nikomédie usoudili, že nadešel čas, aby se Pantaleonovi pomstili. Předstoupili tedy před vladaře a promluvili těmito slovy: „Císaři, syn zesnulého senátora Eustorgia, jistý Pantaleon, jehož jsi poctil titulem dvorního lékaře, se vysmívá zákonům impéria. I přes tvé poslední edikty se veřejně prohlašuje křesťanem. A co je horší, že pro získávání proselytů uzdravuje nemocné Esculapiovým uměním a pak prohlašuje, že je uzdravil mocí Kristovou. Neznalý plebs tomu věří a mnozí se stávají křesťany. Neučiní-li se šílenství tohoto nadšeného mladíka přítrž, nebude trvat dlouho a celá Nikomédie, navzdory císařským zákonům, se přikloní ke kultu Nazaretského. Před nějakým časem měl Pantaleon štěstí, že navrátil zrak slepému, a od toho dne se jeho dům stal líhní velkého počtu nových křesťanů“.

Císaře tato zpráva zneklidnila, ale skoro jako by nevěřil tomu, co mu vyprávěli, nechal si uzdraveného slepce zavolat. Tento mu vypověděl o zázraku, který Pantaleon vykonal, a to do nejmenších detailů. A slavnostně prohlásil, že v důsledku tohoto zázraku, se i on stal křesťanem. Toto vyznání jej však stálo život, protože jej císař dal okamžitě sřát.

Jen co si událost ověřil, aniž by ztrácel čas, dal si zavolat Pantaleona k „*redde rationem*“ – vydání účtů. A když před ním stanul řekl mu: „Co to slyším, Pantaleone? Že prý jsi propůjčil jméno odporné sektě křesťanů? Je to vůbec možné? Informovali mě o tom, ale já nechtěl věřit, protože si nedokážu vysvětlit, že by vzdělaný a inteligentní mladý muž jako ty, mohl přijmout nauku jakéhosi podvodníka, který skončil na kříži zločinců. A potom, bylo by divné, že bys ty, dvorní lékař, pohrdl císařskými edikty. Státní zákony jsou jasné: neuznávají jiný kult, než kult model. Porušit tyto zákony, znamená nechat dopadnout na svou hlavu blesky té nejhroznější spravedlnosti. Beru na tebe zvláštní ohledy: proto ti to oznamuji. Jsem si jist, že bys mi nechtěl způsobit mrzutosti“.

Na tato slova Pantaleon odpověděl: „Především bych, ó císaři, rád prohlásil, že respektuji a ctím císařský majestát, protože vím, že pochází od Boha, a ten kdo se staví proti ustanovené autoritě, staví se proti Bohu a dopouští se těžkého provinění. Ale vím také, že nad císařem je Bůh, nad zákony lidskými jsou zákony Boží, nad společenskými konvencemi je pravda. Nyní mi tedy řekni, je dovoleno zradit Boha, je dovoleno zavřít oči před pravdou, jen abych se zalíbil císaři? Ty říkáš, že Ježíš Kristus je podvodník, a mluvíš tak, protože ho neznáš. Já ho však znám a vím, že Ježíš Kristus je Bůh. Jak bych se neměl klanět Ježíši Kristu? Ostatně, ó císaři, skutky jsou výmluvnější než slova. Skutky ti tedy dokážu, že Ježíš Kristus je Bůh. Není třeba než nějaký nemocný, těžce nemocný, který už skoro umírá. Nad tímto nemocným ať pohanští kněží vzývají své bohy, zatímco já budu vzývat svého Krista. Uvidíme, z které strany přijde zázrak uzdravení“.

Návrh se císaři líbil, takže jakkoli byl rozhněván, hned nařídil, aby vyhledali nemocného. A netrvalo dlouho a přinesli ho k němu. Byl to skoro umírající ochrnutý, který se už zmítal v smrtelné křeči. Na znamení všichni zmlkli a pohanští kněží začali se svými modlitbami, vzývajíce všechny bohy Olympu, ale k zázraku nedošlo.

Pak se modlil Pantaleon: modlil se bez povyku, bez hluku, jak tomu bylo u pohanských kněží, nýbrž srdcem, celou vroucností své duše. „Pane – řekl – nikoli kvůli mně, ale pro svou slávu a triumf pravdy, uzdrav tohoto ubohého nemocného; uzdrav ho na těle i na duši, aby i on je tvým tvorem, a také on se znovuzrodil z tvé božské krve“. Jen co to řekl, povstal, přistoupil k ochrnutému, vztáhl k němu ruku a uzdravil ho.

Zázraky však zůstávají bez účinku pro ty, kdo vědomě zavírají oči světlu milosti a víry. Tak tomu bylo i v případě císaře; v podlosti své duše, setrval v nevěře a krutosti a zázraky, které Pantaleon konal připisoval magickému umění. Když s ním zůstal o samotě, znovu jej vyzýval, aby obětoval bohům, a přitom mu vyhrožoval smrtí, pokud neuposlechne. Pantaleon však byl nezlomný, a nic nedbaje na vyhrožování, odpověděl: „Císaři, není snad větší zbabělosti než zapřít poznanou pravdu. Kdybych obětoval modlám, pokryl bych hanbou své jméno, zneuctil památku mé matky, která mi jako první vložila na rty požehnané jméno Ježíš, a svolal bych na sebe blesky Božího hněvu.“

Ostatně, je-li krásné a božské položit život za pozemskou vlast, oč krásnější a božstější je zemřít za vlast nebeskou. Před Božím zlořečením proto dávám přednost pronásledování ze strany císaře, který může zabít mé tělo, ale nemůže zahubit mou duši“.

Císař byl proti této neochvějnosti ducha bezmocný. Propadl pekelné zuřivosti a přikázal, aby Pantaleona mučili stejným způsobem, jako každého jiného stoupence Nazaretského. První muka byla vskutku ukrutná, dlouhá, strašlivá a nelidská. Odřezávali mu kousky masa, drásali mu tělo ostrými hřebeny; opalovali mu rány loučemi; uvrhli ho do kotle s vařící smolou; a když shledali, že žádné z těchto mučení nedokázalo zlomit jeho hrdinský zápal víry, a že i uprostřed muk oslavoval Ježíše Krista, přivázali mu na krk velký mlýnský kámen a hodili ho do moře. Pantaleon se však zanedlouho objevil na břehu živý a zdravý, posilován Ježíšem Kristem, který jej přišel povzbudit v postavě starce Hermolaa.

Zpráva o těchto událostech císaře zneklidnila. Stůj, co stůj ho chtěl vidět. Nechal jej proto předvést a zeptal se: „Jen mi řekni, řekni mi, Pantaleone, kdo tě naučil těmto prestižním hrám; odhal mi svého učitele, abych mu mohl blahopřát“.

Nato Pantaleon odvětil: „Císaři, ty nazýváš zázraky Boží všemohoucnosti hrami. Nevím, co ti mám říct, co bych ti ještě neřekl? Mým Učitelem je Ježíš Kristus.“

Ježíš Kristus učinil neškodným var tvých kotlů, Ježíš Kristus mě vysvobodil z mořských peřejí. Neexistuje lidská moc, která by proti Ježíši Kristu mohla bojovat. Jen bude-li chtít, budou se moci tvoji kati pyšnit vítězstvím nade mnou.“

Při jménu Ježíše Krista císař zneklidněl ještě víc, začal rvát a rozkázal, aby Pantaleona vyvedli do cirků a předhodili šelmám.

Cirk a amfiteátr byly u pohanů veřejnou stavbou oválného či kruhového tvaru, kde se davu předváděli hrůzné krvavé podívané. Stejně jako dnes se o křesťanských svátcích lid baví pyrotechnickými ohňostroji, tak se o pohanských svátcích bavil pohledem na gladiátorské zápasy, při nichž umíraly stovky zápasníků, kteří se pobíjeli navzájem, a to s jediným cílem: obveselit divácký plebs, který se scházel jako by se jednalo o něco naprosto nevinného. Ne vždy však gladiátoři zápasili mezi sebou: častěji museli měřit své síly s divokými šelmami, které se v hojném počtu chovaly v podzemí cirků a amfiteátrů. Před zápasem nechávali šelmy vyhladovět, a když nadešla hodina střetu ještě víc je poštváli, aby tak podnítili krveprolití. A tyto masakry nevinných lidských bytostí byly vskutku tak strašlivé, že si to nikdo nedokáže představit, V okamžiku se kolbiště změnilo v tratiliště krve, poseté mrtvolami, zatímco dav se oddával bezuzdnému jásotu.

Tak tomu bylo až do chvíle, kdy poté, co se rozpoutala nenávist vůči vyznavačům Ukřižovaného, začalo jejich pronásledování. Od té chvíle už šelmám nepředhazovali gladiátoři, nýbrž nevinní křesťané. Měl-li být trest co nejexemplárnější, vháněli se křesťané do arén v celých zástupech za burácivé barbarské vřavy přihlízejících davů. Pohanští představitelé se domnívali, že těmito veřejnými tresty uhasí rozmach nové víry. Jenže často docházelo k opačnému účinku, a to z důvodů velkých zázraků, k nimž při těchto událostech docházelo. Tak tomu bylo i v případě hrdinského Pantaleona.

Vskutku, jakmile se rozšířila zpráva o tom, že lékař Pantaleon byl odsouzen k předhození šelmám, hrnuli se do cirků velké zástupy, aby se pokochaly hrůznou podívanou. Ale k čemu došlo? Divoké šelmy, namísto toho, aby se na nezlomného šampiona víry vrhli a rozsápali ho, lehli si mu poslušně k nohám a olizovali mu šaty, čímž vyjadřovaly hlubokou úctu. Zázrak byl až příliš zřejmý, záštita nebes natolik zářná, že dav diváků před tímto nadpřirozeným jasem propukl v aplaus sympatie k velkému hrdinovi víry, oslavoval Krista a mnoho z nich se přihlásilo ke křesťanství. Císař ještě více rozezlen, nechal všechny nové vyznavače pobít.

Zatímco se sprádaly plány pro potrestání všech nových stoupenců víry, byl Pantaleon, držen v městském vězení. Čekalo jej další mučednictví, trest kolem. Jednoho krásného dne jej přivázali ke kolu posetému bříty, poté jej odvezli na vrchol hory a svrhli ho po příkrém svahu dolů. Každý pochopitelně čekal, že jej tam dole uvidí strašně rozsekaného. Avšak, nebylo tomu tak. K úžasu všech vyvázl živý a zdravý. Tento další zázrak způsobil mnoho nových konverzí. I sami kati museli uznat, že zasáhl prst Boží. Vždyť kolo se rozbilo na tisíce kousků, navíc zabilo mnoho z těch, kdo chtěli zblízka vidět barbarskou tragédii. Jen císař zůstal zatvrzelý. Zaslepen víc než kdy předtím poslední utrpenou porážkou, pohroužil se ještě hlouběji do své brutální zloby, a poté, co si nechal předvést Pantaleona, řekl mu: „Ty ničemo, se domníváš, že unikneš mým rukám, ale já tě nenechám, doku nebude tvé tělo na kousky. Tvůj učitel Hermolaus byl prozíravější než ty: veřejně obětoval modlám a bylo mu odpuštěno. Ty však vzdoruješ. Zakrátko uvidíš, čeho je schopen císařův hněv. Máš ostatně ještě čas, aby sis vše rozmyslel: vzpamatuješ-li se, bude ti prokázána stejná laskavost jako tvému učiteli“.

Pantaleon se však nenechal chytit do léčky. Vědom si toho, že Hermolaovo odpadnutí je nemožné, odvětil: „Císaři, já znám víru svého učitele; taková víra nemůže být než nezlomná. Ale i kdyby Hermolaus zradil Ježíše Krista, měl bych ho kvůli tomu snad zradit i já? Je neznám jiného Boha kromě Ježíše Krista: kdybych ho zradil, poskvrnil bych své svědomí ohromným a neodpustitelným zločinem. O tento zločin nestojím, ani se jej nemohu a nesmím dopustit. Ty vyhrožuješ smrtí; ale i když smrt přijde: pro křesťany je počátkem života, proto mě nemůže děsit. Ostatně ty, císaři, můžeš zabít tělo, ale nemůžeš zabít mou duši. A mne zajímá jen jedno: spása duše a mít Boha, což je nejvyšším cílem života“.

Tato odpověď císaře utvrdila v tom, že je nemožné zlomit neochvějného ducha tohoto velkého hrdiny a jeho víru. Aniž by se pouštěl do dalších diskuzí, nechal jej zbičovat a pak ho vydal katům, aby byl sťat.

Pantaleon přijal tuto zprávu s naprostým klidem. Pomyšlení, že zakrátko dosáhne svého božského cíle jej naplňovalo nevýslovnou radostí, a ve vytržení lásky zapěl s prorokem: „Často se na mně dopouštěli násilí, ale nedokázali zlomit mou neochvějnost, protože Kristus Vykupitel mne podpíral svou božskou milostí“.

A hle, na popravčím místě došlo k dalším úchvatným zázrakům. Byl připoután k olivovníku, když náhle se oliva obsypala plody. Jeden z katanů se rozmáchl, aby mu zasadil ránu do krku, jenže meč změkl jako vosk a hrdina zůstal nedotčen.

Udělování svátosti nemocných
v rotundě sv. Pantaleona v Pustiměři.

Poutníci v katedrále u oltáře sv. Pantaleona v Ravellu s drahocennou relikvií – krví mučedníka, která se zkapalňuje v den jeho svátku, 27. července.

Dole: pohled z Ravella na pobřeží Amalfi. *Iter ad christianae religionis divitias in Italia, quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, 1.7.2016.

přijal korunu mučednictví 27. července roku 305. Legenda vypráví, že ve chvíli mučednické smrti jedna zbožná žena sebrala krev mučedníka do nádoby a s velkou vroucností ji uchovávala ve svém domě. Tělo bylo pohřbeno ve vile jistého Alamanzia, nedaleko za městem. Úcta ke svatému Pantaleonovi se rychle rozšířila jak na Východě, tak na Západě a byl zařazen do seznamu čtrnácti svatých pomocníků (vzývaných křesťanským lidem v těžkých chvílích).

*Svatý Pantaleone, mučedníku,
ved' nás na mnohdy křivolaké
pozemské pouti, dej nám sílu ducha a
odvahu čelit obtížím. Dej nám objevit
hodnotu pokory a radost z odpuštění.
Vypros nám Boží milosrdenství,
ať sestoupí na nás a zůstane s námi
vždycky. Amen.*

Následovala nová obrácení a nová vyznání víry v Ježíše Krista. Sami katani byli nuceni uznat božství Nazaretského, odhodili zbraně, padli před ním na zem, klaněli se mu a prosili za odpuštění. Hodina slávy však nadešla. Přichází další císařská popravčí četa, aby dokonala bídný zločin. Pantaleon

KAPLE SV. ANNY.

Na její obnově se měl podílet už biskup Jan VII. V roce 1635, poté, co vyhořel farní kostel byla zničena i tato kaple, která s ním byla těsně spojena. Obě posvátné stavby nechal ještě krátce před svou smrtí obnovit František kardinál Ditrichštejn. Od roku 1667 byla svatoanenská úcta spjata s Bratrstvem sv. Anny, založeným olomouckým biskupem Karlem z Lichtensteinu-Castelcornu, jehož znak se

nachází nad portálem, díky němuž začala i tradice slavných poutí. Kaple se tak stává poutním chrámem. Fresky na stěnách jsou *'Biblia pauperum'*. Vyprávějí dějiny spásy od prvního pádu, až k vykupitelské oběti Ježíše Krista. Fresky Jakubova a Pseudo-Matoušova apokryfního evangelia dávají číst úchvatné dějiny svatých rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny. Od velkorysosti a štědrosti života starozákonních spravedlivých, přes tíživý úděl *'Bohem opovržených'*, za jaké je pokládali lidé proto, že neměli děti, až k vroucí modlitbě, v níž se jim dostává poznání jedinečného povolání, které jim svěřila Prozřetelnost: být rodiči Matky Božího Syna. Modlitba vskutku pozvedá náš pohled k

nebi, k tajemství Trojjediného Boha. Tato hluboká pravda promlouvá z kopule sv. Anny, z níž zaznívá Slovo ústy proroků, evangelistů i učitelů Církve. Jako u sv. Jáchyma a Anny, a především u Panny Marie se i v nás má stávat tělem, aby tak celé tvorstvo dospělo do plnosti Kristovy. Obnovená kaple sv. Anny se tak obrací s výzvou k osobní obnově každého, kdo jako

poutník směřuje k údělu, jenž Bůh připravil těm, kdo ho milují. Na této cestě provázelo svatoanenské poutníky Velkého Jubilea 2000 *Apoštolské požehnání* Jeho Svatosti, Jana Pavla II. a o vigílii svatoanenské pouti 2009, kdy se konala v Pustiměři pouť vyškovského děkanátu za obnovu rodin a za nová kněžská povolání, poslal své požehnání poutníkům papež Benedikt XVI. (pergamen umístěn nad kazatelnou).

NAROZENÍ PANNY MARIE

*v tradici Protoevangelia sv. Jakuba a Pseudo-Matoušova evangelia,
na Giottových freskách v kapli rodu Scrovegni v Padově
a na freskách kaple sv. Anny v Pustiměři*

Jáchym dosáhl pozdního věku, aniž by zanechal potomstvo. Znalec Zákona Ruben jej vypudil z jeruzalémského chrámu, protože tam neměl přístup ten, kdo zůstal bez potomstva. Scéna se odehrává v chrámě na místě, kde se předčítalo ze Zákona neboli Bimah, odkud znalec Zákona uděluje požehnání. Svatostánek pod točivými sloupy představuje Sancta Sanctorum, nejposvátnější místo svatyně, na kterém se uchovávala archa úmluvy. Znalec zákona vyvádí z chrámu Jáchyma, držícího v náručí kůzle.

Izraeli žádné potomstvo“. Jáchyma to velmi rozesmutnělo. I jal se hledat v seznamech dvanácti kmenů lidu, říká: „Prozkoumám seznamy dvanácti izraelských kmenů, abych viděl, zdali jsem jediný, kdo neměl v Izraeli potomstvo“. Hledal, a zjistil, že všichni spravedliví měli v Izraeli potomstvo. Tehdy se rozpomněl na patriarchu Abraháma, kterému Bůh dal až na konci jeho dní syna Izáka.

Jáchym byl velmi sklíčen a nechtěl se ani ukazovat před manželkou. Odešel na poušť, postavil si tam stan a postil se čtyřicet dní a

Podle vyprávění dvanácti izraelských kmenů, žil jistý Jáchym, muž nesmírně bohatý. Přinášel dvojnásobné oběti, říká: „Co mám navíc, patří všemu lidu, a co jsem povinen za odpuštění svých hříchů, patří Pánu, jako výkupné“.

Zatímco tak jednal, Pán rozmnožoval jeho stáda, takže v izraelském národě mu nebylo podobného. Tak si začal počínat už ve věku patnácti let. Ve dvaceti se oženil s Annou, dcerou Acharovou, jež pocházela z jeho rodu, totiž z kmene Judova, z rodu Davidova. Ale přesto že s ní žil dvacet let, nedala mu syny ani dcery.

Nastal velký den Páně a synové Izraele přinášeli své oběti. Tu před něj předstoupil Ruben a pravil mu: „Nemůžeš přinášet svou oběť jako první, protože nemáš v

Jáchym, pokořen a zarmoucen, odchází do hor mezi pastýře, kteří bdí u jeho stád a zůstává u nich pět měsíců, aniž by o sobě dal vědět. Jen psík ho vítá s radostí. Scéna je situována do prostředí skalnatých hor se stromy v pozadí.

čtyřicet nocí. Řekl si: „Nesestoupím pro jídlo ani pro pití, dokud mne Pán nenavštíví: mým pokrmem i nápojem bude modlitba“.

Jeho žena propukla v dvojí nárek, v dvojí pláč. Pravila: „Budu oplakávat své vdovství a hořekovat nad svou neplodností“. i nastal velký den Páně. tu Judit, služebná, jí říká: „Dokud budeš malomyslně. Hle, nastal velký den Páně a není ti dovoleno se rmoutit. Uvaž si na hlavu tento šátek, který mi dala paní: já si ho nemohu uvázat, protože jsem služebná a na něm je královská pečeť“. Anna však odvětila: „Odstup ode mě. Nic takového já nedělám. Bůh mne velmi pokořil. Asi jsem neudělala dobře, že jsem ti ho dala, a tys přišla, abych měla podíl na tvém hříchu“. Judit se ohradila: „Jakou kletbu bych jen mohla pronést, aby Pán, který zavřel tvé lůno, ti už nikdy nedal potomstvo v Izraeli?“ Anna se velmi zarmoutila.

Odložila smuteční šat, umyla si hlavu, oblékla se do svatebních šatů a kolem deváté sestoupila, aby se procházela po zahradě. Pozvedla oči a hle, vavřínový strom. I usedla se do jeho stínu a prosila Hospodina slovy: „Ó, Bože našich otců, požehnej mi a vyslyš mou modlitbu, jako jsi požehnal Sářinu lůno a dals jí syna, Izáka“.

Hledíc upřeně k nebi, spatřila na vavřínu vrabčí hnízdo. Tu sama u sebe začala naříkat: „Ach, kdo mne zplodil? které lůno mne porodilo? Před izraelskými syny jsem se stala zlořečením, pohrdá se mnou a s úšklebkem mne vyhánějí z chrámu Páně. Ach!, komu se podobám? Nemohu se srovnávat ani s nebeským ptactvem, vždyť i nebeští ptáci jsou před tebou plodní, Pane. Ach, běda!, komu se více podobám? Nejsem podobná ani pozemské zvěři, neboť i pozemská zvířata jsou před tebou plodná, Pane. Ach!, komu se vůbec podobám? Nejsem podobná ani těmto vodám¹, neboť i

Anna, jež zůstala doma, přijímá andělovu zvěst o svém nadcházejícím mateřství. Na obraze je zachycen interiér jejího domu, kde přijímá poselství Božího anděla. Vlevo tká služebná, zřejmě Judit. Na pavlačovém tympanonu, v mušli nesené anděly je zobrazen Izaiáš, mariánský prorok.

¹ Zřejmě zmínka o blízkém rybníku Bethesda, kde Ježíš uzdravil ochrnutého (Jan 5,1-18). Pozdější tradice umístila právě sem dům sv. Anny v Jeruzalémě, nedaleko chrámu.

ony jsou před tebou plodné, ó Pane. Ach!, komu jsem vůbec podobná? Zajisté se nepodobám této zemi, neboť i tato země přináší své plody podle ročních dob a velebí tě, ó Pane“.

Jáchym, povzbuzený andělem, přináší Bohu v oběť kůzle. Jáchym klečí před oltářem na znamení klanění, nad ním spočívá Boží ruka.

„...Vaše skutky milosrdenství jsou před Boží tváří a ve svých modlitbách jste byli vyslyšeni.“

A hle, ukázal se jí anděl Páně a řekl jí: „Anno, Anno! Pán vyslyšel tvou modlitbu! Počneš a porodíš. O tvém potomstvu se bude vyprávět po celé zemi“.

To řekl a zmizel jejím zrakům. Rozechvělá a naplněná bázní nad tím, co viděla a slyšela, vešla do svého pokoje, polomrtvá ulehla a den i noc zůstala v bázní a na modlitbách.

Anna odpověděla: „Jako že je živ Pán, můj Bůh, jestliže porodím, ať už chlapce nebo děvčátko, přinesu jej jako dar Pánu, mému Bohu, a bude mu sloužit po všechny dny svého života“. A hle, přišli dva poslové a oznámili jí: „Tvůj muž Jáchym se vrací se svými stády.“ Sestoupil k němu totiž anděl

Už je skoro noc a Jáchym upadá do spánku. Tu se mu ve snu zjevuje anděl z předchozí scény a oznamuje jeho blížící se otcovství, přičemž jej vybízí, aby se vrátil domů. Celou scénu sledují dva pastýři.

Páně a řekl mu: „Jáchyme, Jáchyme! Pán vyslyšel tvou úpěnlivou modlitbu. Sestup dolů. Hle, tvá manželka Anna počne ve svém lůně“.

„Já jsem Boží anděl a dnes jsem se zjevil tvé plačící a modlící se ženě, a potěšil jsem ji. Věť, že z tvého semene počne dceru, a tys ji nechal v zapomnění. ta bude Božím chrámem, spočine na ní Duch svatý; její štěstí bude vznešenější než blaženost všech svatých žen; nikdo o ní nebude moci říci, že před ní povstala jí podobná: a na tomto světě po ní žádná jiná nepovstane. Sestup proto z hor, vrať se ke své ženě. Bůh v ní totiž vzbudil sémě, za které mu musíš poděkovat. Jeho sémě bude požehnané, i ona bude požehnaná a stane se matkou věčného požehnání“.

Poté, co anděla uctil, řekl mu Jáchym: „Jestliže jsem před tebou našel milost, usedni na chvíli v mém stanu a požehnej svému služebníku“. Anděl mu však odpověděl: „Neříkej si služebník, ale spoluslužebník; oba jsme totiž služebníky téhož Pána. Můj pokrm však je neviditelný a můj nápoj nemůže spatřit žádný smrtelník. nemůžeš mě proto žádat, abych vstoupil do tvého stanu. Ale chceš-li mi něco nabídnout, přines to jako žertvu Pánu“.

Jáchym tehdy vzal neposkvrněného beránka a řekl andělovi: „Neodvážil bych se

obětovat Pánu žertvu, pokud bych neznal Pánovu vůli“. Zatímco Jáchym přinášel Pánu oběť, vystupoval k nebu jako anděl, tak dým z oběti.

Jáchym sestoupil, a nechal svolat své pastýře, říká: „Přineste mi sem deset beránků bez vady a skvrny: budou pro Pána, mého Boha. Přiveďte mi i dvanáct spanilých býčků: budou pro kněze a pro radu starších; a také sto kůzlat pro všechny lid.

Jáchym, doprovázený pastýři, se vrací domů a u Zlaté brány se objímá s Annou, která mu vyšla naproti poté, co ji anděl zpravil o manželově návratu. Pozadí celé scény jsou jeruzalémské hradby. Annu provází skupina přítelkyň. Judit má přes ruku plášť s popelavou podšívkou – symbol Annina někdejšího vdovství.

Anna bere do náruče dítětko Marii, obklopené služebnými, jež mají kolem krku pleny pro novorozence. V přízemí dvě služebné pečují o Marii po koupeli: jedna ji jemně tiskne nos, aby dobře rostla, jak bylo v minulém století zvykem v mnoha italských krajích.

oslavena“, a dala děvčátko spinkat. když se jí naplnily dny, Anna se očistila, přiložila si děvčátko k prsu a dala mu jméno Maria.

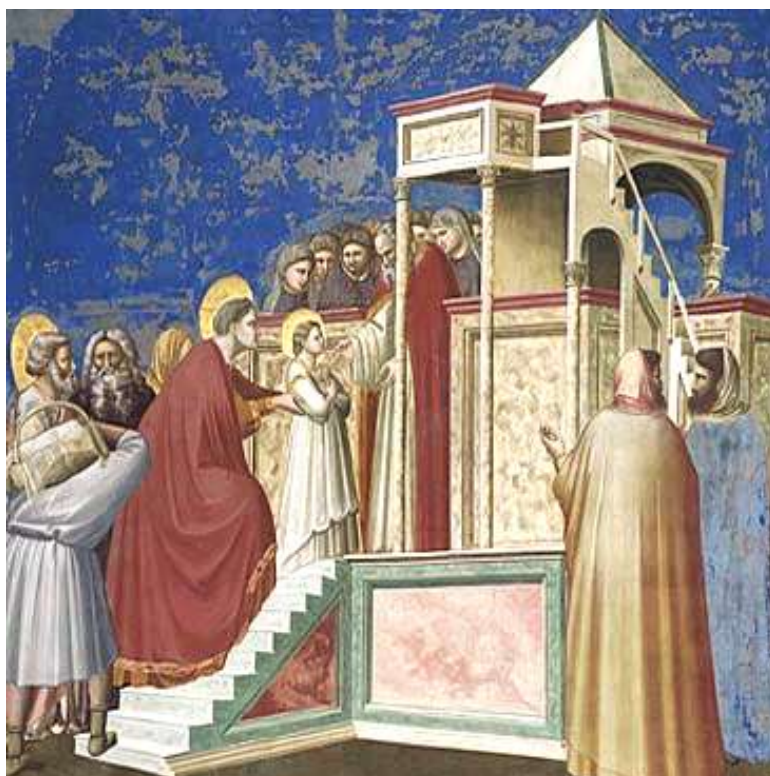
Děvčátko den ode dne sílilo. Když jí bylo šest měsíců, postavila ji matka na zem, aby viděla, zda vydrží stát rovně. Ona pak, poté co udělal sedm kroků, vrátila se jí na klín. Vzala ji do náruče a povídá: „Jakože je živ Pán, můj Bůh, nebudeš chodit po této zemi, dokud tě neodvedu do Pánova chrámu“. Ve svém pokojíku pak udělala oltáříček a do jejího rukama nenechala procházet nic světského a nečistého. Nato zavolala bezúhonné židovské dcerky, aby si s ní hrály.

Když byl děvčátku rok, Jáchym uspořádal velkou hostinu: pozval kněze, znalce Zákona, radu starších i všechen izraelský lid. Tehdy představil dívku kněžím. Ti jí požehnali slova: „Ó Bože našich otců, požehnej této dívence a na věky po všechna pokolení jí zjednej jméno“.

A hle, Jáchym sestupoval se svými stády. Anna zrovna stála na prahu, a když viděla Jáchyma přicházet, běžela mu naproti, padla mu kolem krku, a zvolala: „Ted' vím, že pán Bůh mi velmi požehnal. Hle, vdova už není vdovou a neplodná počne ve svém lůně“.

Prvního dne Jáchym spočinul ve svém domě. Nazítří představil své oběti a řekl si: „Je-li mi Pán Bůh nakloněn, ukáže mi to destička kněze“. Ve chvíli, kdy přinášel oběť, Jáchym pohlédl na destičku kněze. Když tento vystupoval k oltáři Páně, Jáchym si nebyl vědom žádného hříchu a zvolal: „Nyní vím, že je mi Pán nakloněn svou přízní a že mi odpustil všechny hříchy“. Sestoupil tedy z chrámu Páně ospravedlněn, a vrátil se domů. Naplnily se jí měsíce.

V devátém Anna porodila a zeptala se kojné: „Co jsem porodila?“ Ta jí odpověděla: „Děvčátko“. Anna nato: „Dnes je má duše

Ve věku tří let je Maria přivedena do chrámu a svěřena kněžím. Scéna se odehrává u vchodu do chrámu v Jeruzalémě, kde Jáchym se blíží pozdějšímu Simeonovi (112let) a prorokyni Anně. Velekněz Abiatar přijímá Marii, doprovázenou sv. Annou, zatímco v přízemí dva kněží celou událost komentují.

A všechen lid zvolal: „Tak se staň, tak se staň! Amen“. představil ji i velekněží. Ti ji požehnali slovy: „Ó Bože na výsostech, pohleď na tuto dívku a požehnej jí nejvyšším požehnáním, nad nějž většího není“.

Potom ji matka odnesla ze svatyně do svého pokoje, a dala jí napít. Tehdy Anna vyzpívala Pánu Bohu tento chvalozpěv: „Zapěji hymnus Pánu, svému Bohu, neboť mne navštívil a zbavil toho, co bylo pohanou v očích mých nepřátel: Pán mi totiž dal plod spravedlnosti, jedinečný a před ním mnohý. Kdo kdy řekne Rubenovým synům, že Anna kojí? Slyšte, slyšte, vy dvanáctero kmenové Izraele: Anna kojí!“ Uložila ji ve svatyni svého pokoje a odešla, aby jim posluhovala u stolu. Po skončení hostiny, odešli plní radosti, oslavujíc Boha Izraele. Dívce ubíhaly měsíce.

Když dosáhla věku dvou let, Jáchym řekl Anně: „Zaveďme ji do chrámu, abychom dostáli danému slibu, aby se proti nám Pán neobrátil a naše oběť nezůstala odmítnuta“. Anna odpověděla: „Počkejme do tří let, aby se pak dívka nesháněla po otci a matce“. Jáchym odpověděl: „Počkáme“.

Když pak dívky byly tři roky, Jáchym pravil: „Zavolejte bezúhonné židovské dívky: každá ať si vezme hořící pochodeň a drží ji rozžatou, aby se dívka neobrátila zpět a její srdce nebylo přitahováno ničím kromě Pánova chrámu“. Tak také učinily, dokud nevystoupily do Pánova chrámu. Maria spěšně stoupala po patnácti chrámových schodech, aniž by se ohlížela, aniž – jak to žádalo dětství – by si vzpomněla na rodiče. Proto si oba užaslí rodiče pospíšili, a děvčátko hledali, až ho našli v chrámě. I chrámoví kněží tím byli překvapeni. Její tvář zářila jako sníh. Přivítal ji velekněz, políbil ji a požehnal slovy: „Pán oslavil tvé jméno po všechna pokolení. Na tobě Pán v poslední den zjeví synům Izraele svou spásu. Posadil ji na třetí stupeň oltáře a Pán Bůh ji oděl svou milostí. I zatančila a celý dům Izraele si ji oblíbil.“

Maria si získala obdiv všeho izraelského lidu. Ve třech letech už kráčela tak rozvážným krokem, mluvila tak dokonale, a tak svědomitě zpívala Bohu chvály, až tím všichni byli udiveni a žasli nad ní. Nebyla považována za děvčátko, ale za zralou osobu; byla v modlitbě tak vytrvalá, že se zdálo, jako by jí bylo už třicet. Její tvář byla tak spanilá a zářivá, že jen s obtížemi bylo možné do ní pohlédnout. Byla vytrvalá v práci s vlnou; a ve svém útlém věku vykládala, co ani zralé ženy nedokázaly pochopit. Stanovila si tento řád: od rána do třetí hodiny setrvala na modlitbách; od třetí do deváté hodiny se zabývala textilními pracemi; ode deváté se pak znovu oddávala modlitbě. Neustávala s modlitbou, dokud se jí nezjevil Boží anděl, z jehož ruky přijímala pokrm: tak stále více a lépe prospívala ve službě Boží. Navíc, zatímco starší panny si po Božích chválách dopřávaly oddechu, ona neodpočívala nikdy, takže při chválách a bděních ji žádná nepředěšla, žádná nebyla

znalejší Zákona, žádná v pokoře poníženější, více obdařena ve zpěvu či dokonalejší v ctnosti. Byla stálá, neochvějná, neměnná a den co den stále lépe prospívala.

Nikdo ji nespátril rozhněvanou ani neslyšel, že by zlořečila. Každé její slovo bylo tak plné milosti, jako by na jejich rtech spočíval Bůh. Vytrvalá v modlitbě a v meditaci Zákona, při řeči byla pozorná ke svým společníkům. Bděla navíc, aby jí nikdy nescházel úsměv, přívětivý tón hlasu. Bez přestání blahorečila Bohu, ba dokonce ani při pozdravu neopomíjela Boží chválu, když odpovídala: „Deo gratias“. Denně se živila jen pokrmem, který přijímala z andělovy ruky; pokrm, který jí předkládali kněží, rozdávala chudým. Často bylo vidět, jak s ní rozmlouvají Boží andělé a jsou poslušní jejich příkazů. Kdykoli se jí dotkla nějaká nemocná, v tu chvíli se uzdravena vracela domů.

Její rodiče sestupovali v úžase a chválili Boha Hospodina, že se dívka neobrátila zpátky. Marie byla vychovávána v chrámě jako holubice, přijímaje pokrm z andělské ruky.

KOPULE KAPLE SV. ANNY V PUSTIMĚŘI.

CHRÁM SV. BENEDIKTA

(výška věže 44,5m; délka 46m; šířka 18,5m)

Základní kámen stávajícího farního chrámu, zasvěceného otci západního mnišství a patronu Evropy byl položen v roce 1900. Posvěcen byl 27. dubna 1902 olomouckým arcibiskupem Theodorem Kohnem. Na tomto posvátném místě se podepsala i válečná léta XX. století – jejichž stopy jsou patrné na klenbě dodnes.

Po pádu největší tragédie lidstva, barbarského komunizmu se tento chrám stal svědkem poselství naděje, které zaznělo z úst nezapomenutelného olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka, jenž o svatoanenské pouti roku 1990 opakoval slova papeže Jana Pavla II. k českému národu: *"Stavte na Kristu, úhelném kameni, společnost a kulturu budoucího věku"*.

V duchu Ježíšovy velekněžské modlitby *'perchè tutti siano una cosa sola'* - 'aby všichni byli jedno' hostil chrám sv. Benedikta mezinárodní setkání s mládeží italské farnosti Case di Malo (VI). Ke kořenům slovanské spirituality dopřál sestoupit v roce 1992 prof. Tomáš Špidlík S.J., jehož papež Jan Pavel II. jmenoval v roce 2003 kardinálem.

„Bud'te Kristovi jako on je váš“, tato výzva zněla v roce 1997 k jednatřiceti birmovancům z úst prvního papežského nuncia v České republice, arcibiskupa Giovanniho Coppy (kardinálem jmenován v roce 2007).

Jeho Eminence, Tomáš kardinál Špidlík S.J., zavítal znovu do Pustiměře 6.-7. srpna 2005: zde slavil eucharistii, požehnal obnovená sousoší a převzal čestné občanství.

Votivní svíce s emblémem pustiměřského chrámu u hrobu sv. Benedikta a sv. Scholastiky v katedrále opatství Montecassino, Itálie, PEREGRINATIO AD LOCA SANCTITATIS ET HISTORIAE, 4. července 2018.

*„... Máme poslání! Co po nás bude Pán Bůh chtít, to já nevím.
Jisté však je, že sice budeme ještě na vlnách a všelicos,
ale že si budeme moci jednou zazpívat:
kolik to bouří nad vlastí se sneslo! O život bylo zápasit nám v boji.
Mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí.“*

Tomáš kardinál Špidlík, S.J.

první čestný občan Pustiměře

HOMÍLIE V CHRÁMU SV. BENEDIKTA, 7. SRPNA 2005

„Drazí přátelé,
podle evangelia se zdá,
že jsem k vám přišel po
vodě. Je zajímavé, jak mě
vlna prozřetelnosti zanesla
až do Pustiměře. Ale to
evangelium, které jsme
četli je skutečně zvláštní.
Evangelium je plné
zázraků. Ale vždy jsou to
zázraky, kdy Kristus Pán
pomohl nějakému
nemocnému, chromého
postavil na nohy, slepému
otevřel oči, ... ale chodit
po vodě? To je cosi jako
když se čte o Budhovi, že
se přivezl na slunečním
paprsku. Nač jsou takové

zázraky? Ony jsou všechny zázraky symbolické: uzdravení slepého znamená, že Pán Bůh otvírá oči všem; uzdravení chromého, že Pán Bůh postaví na nohy všechny lidi; a chodit po vodě? Já říkám: to je zázrak pro nás pro všechny. Náš život je totiž pořád v nějaké nejistotě, jako na vlnách. Člověk touží po tom, aby měl něco pevného pod nohama, co by mi zaručilo, že stojím. Stává se to? Zakladatel dělnického hnutí v Belgii, pozdější kardinál Cardijn hlásal heslo: „odproletarizovat proletáře“. A říkal: kdo je proletář? To není chudý. Chudý člověk může být chudý, ale pořád jde dál. Vždyť já jsem z chudé rodiny a po první světové válce byla nezaměstnanost. Ale nebyli jsme proletáři: měli jsme domek, trochu mléka atd. Ale proletář, ten neví, co bude zítra. Ve francouzské televizi dělali rozhovor s jedním z těch, jak jim Francouzi říkají „vousáči“. Jsou to lidé, kteří spí pod mostem, apod. On povídá: byl jsem úředníkem u jedné obchodní společnosti. Měl jsem se velmi dobře. Jednoho

dne však společnost zkrachovala, já zůstal bez místa, vypověděli mne z bytu. Přestal jsem se holit, přespával na nádraží, ... a dneska jsem proletář. A ono se jich množí. Je až neuvěřitelné kolik jich je. Lidé se snaží, aby měli zajištěné pojištěné, aby stát každému zajistil, co potřebuje... No já jsem v Itálii. Každý týden přijíždějí stovky a stovky lidí z Afriky, Ázie. Ti, kterým zaplatili poslední peníze je naháží do moře. Musí se vylovit a jsou na ulici. Ale i v blahobytných městech jsou staří lidé načisto opuštění. Co máme dělat?

Říká se: státy se musejí starat! Charita musí pěstovat... To je všechno svatá pravda. Ale nepomůže to. Proto kazatelé vytýkají: jediná pevná půda je prozřetelnost Boží. Na tu se musíš postavit. A dávají se pěkné příklady. Takový kazatelský příklad je, že umírala matka šesti dětí. Anděl smrti, který měl přinést zprávu o smrti tam nechtěl jít, vrátil se k Pánu Bohu a říká: já si to nevezmu na svědomí! Copak to Pane Bože nevidíš? A Pán Bůh mu řekl: spust' se na hlubiny moře a vytáhni odtud nějaký ztracený kámen. Tak jej anděl donesl. Rozlom ten kámen. Rozlomil ho a byl tam malý červíček. Vidiš, já vidím všechno.

A z životopisů svatých se vyprávějí takové pěkné příklady, jak se všechno rozdalo atd. Z těch hříchů, co jsem já udělal, tak píšu knihy. Napsal jsem také knihu o svaté Melánii ze IV. století. Když Alarich okupoval Řím. Římané se báli, že o všechno přijdou. Ona – nejbohatší nevěsta Říma všechno rozdala a říkala: zkusme se spolehnout na Boží prozřetelnost. Pěkně se to čte. Nakonec ale řekneme: otec rodiny se musí starat; matka se musí starat, aby měla něco zajištěného. Jak je to tedy s tou Boží prozřetelností? To je podle povolání. Každý člověk má povolání a Pán Bůh ho opatruje v tom úkolu, který mu dal.

V dnešní době se však ten problém klade trochu šířeji: i národy mají své povolání. I velké národy zanikají a vznikají. Podle povolání. Jeden velký myslitel – Solovjov – se nad tím zamýšlí a říká: evropské národy – jaké měli povolání staří Židé, to víme: Starý zákon; Řekové – ti založili katolickou a pravoslavnou Církev a dogmata; Římané dali světu právo; západní národy daly uspořádání. A slovanské národy? On říká: ještě světu nedaly nic. Co to znamená? Jejich doba snad právě přichází. Teprve teď musí něco říci. Co by měli říci? Zajímavé je, že se k této otázce vracel často papež Jan Pavel II. Není náhodou, že byl prvním slovanským papežem. A mnoho lidí neví, co to znamenalo, když přišel do Československa. Noviny říkaly: přijel do Prahy, do Olomouce stávil se také na Velehradě. On sám to však myslel takto: po pádu totality moje první návštěva musí být na Velehradě. Přitom byl také v Praze ... První návštěva však byla na Moravě, v srdci Evropy. On si toho byl dobře vědom.

Tento týden jsme slavili svátek Panny Marie Sněžné. Víte, že v Římě, v bazilice Panny Marie Sněžné, položili svatí Cyril a Metoděj slovanskou liturgii na oltář a tam jí papež požehnal. Dostali přitom taková privilegia jako nikdo na světě. Dodnes se historici diví, jak je to možné, že dostali taková privilegia. Tehdy si totiž uvědomili jednu věc: svět se rozpadal na Východ a Západ. Navíc hrozil konflikt, a dokonce roztržka v Církvi. V Římě si řekli: snad ti Slované budou spojovacím mostem mezi Východem a Západem. Svět už byl ovšem natolik rozdělený, že Slované, kteří měli spojit se sami rozdělili na východní a západní. Ale po tisíci letech se situace

opakuje. Dnes je daleký Východ a daleký Západ; hrozí velké roztržky a Evropa? Bud' bude mostem, nebo bude roztrhaná. A vprostřed Evropy je Morava. Pán Bůh jí tedy svěřil nějaký úkol.

Když se teď rozšiřovala Evropská unie, otvíral jsem s tehdejším prezidentem Prodim hranici mezi Itálií a Slovinskem. On mluvil o tom, že se musí – jak říká Svátý Otec – dýchat oběma stranami plic. A já jsem k tomu dodal: ale musíme mít jedno srdce! Co to pomůže člověku dýchat dvěma plícemi, když nemá jedno srdce. To srdce je uprostřed Evropy. A je to Morava. Pustiměř pak je uprostřed Moravy. Máme tedy nějaké poslání! Co po nás bude Pán Bůh chtít, to já nevím. Jisté však je, že sice budeme ještě na vlnách a všelicos, ale že si budeme moci jednou zazpívat: kolik to bouří nad vlastí se sneslo! O život bylo zápasit nám v boji. Mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí. Proto přejme sobě a všem našim, abychom ten úkol, který pravděpodobně ještě máme. Svátý Otec Jan Pavel II. na to velmi často myslel. Právě ta jeho cesta na Velehrad byla symbolem toho, že nás ještě možná čeká velký úkol, pokud si zachováme tu svou křesťanskou tradici, kterou celý svět ztrácí. Dej nám Pán Bůh k tomu sílu! Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

Slovo před žehnáním obnovených soch v Pustiměři a v Pustiměřských Prusích:

Když mi řekli, že mám posvětit tři věci, tak jsem se nad tím zamyslel.

SVATÉHO JANA NEPOMUCKÉHO: je to jistě nejznámější světec v celém světě. Na všech mostech stojí. A proč na mostech? Poněvadž vlny života všecy někde zanášejí. Ale bývá obvykle znázorněn s prstem na ústech jako patron mlčení, tajemství zpovědního. Ale i ti, kdo nejsou kněží mají tajemství. A jaká? Nikdy se nemá mluvit o zlém. Má se vždycky mluvit o dobrém. Obvykle to ilustruji v cizině jednou českou básničkou – Petr Křička, Jednička lomeno jednou. Starý pan učitel vždycky dával jenom jedničky – z pravopisu jednička, úprava jednička. A autor říká: 'jednou jsem přinesl úkol. Byla to samá kaňka a samá pravopisná chyba. Starý učitel se nad tím zamyslel a nakonec napsal: jednička lomena jednou, až na ty pravopisné chyby.' Jak by to bylo pěkné, kdybychom mysleli vždycky o druhém jednička lomeno jednou až na ty pravopisné chyby.

Druhou sochou je **BOŽÍ MUKA**. Zajímavé je, že na našich obrazech obyčejně Panna Maria těší Krista Pána na kříži. Na východních ikonách je to obráceně – Kristus Pán těší Matku. Říká: 'neplač, i to je k dobrému'. A proto ta Boží muka byla vždycky takovým útočištěm matek. Ono když se vdávají to je krása, to je krása. Ale pak to přijde, jedno za druhým. A tak ty matky utíkají k Božím mukám a Kristus Pán jim říká: 'neplač, neplač'.

Ta třetí, to je zvonice, **ZVONIČKA**. Vždycky všude se zvoní. A zvoní se klekání. Víte proč se říká klekání? Protože pražský magistrát nařídil v 17. století, že musí zvonit všechny zvony naráz, protože klekají, tak aby klekali naráz, aby pak různě nebylo město na kolenou, zatímco jiní chtějí jet atd. V dnešních autech by to jistě bylo složité. Pak je také umíráček, abychom si vzpomněli na zemřelé. A pak jsou to všechny zprávy proti neštěstí. Některé zvony jsou pověsné. V Praze Loreta a na Velehradě: „zvoňte zvony na vše strany“. Jeden z nich rozbili za války nacisté na děla. Ale hned po válce to lidé posbírali a ulil se nový zvon a je tam napsáno: „*Z Marie Josef zdobí moje čelo, které krutý barbar rozbil za války. Z čisté lásky lidu ožilo mé tělo, s vámi hlas můj lkal, teď jásej do dálky*“. Tak ať ty pustiměřské zvony hlásají do dálky, jak se říká „ať zazní píseň jásavá, kde Mojmírova Morava o dávné slávě sní. Ať svatá slova Cyrila, tam kde do srdce zvonů ulila svůj pozdrav poslední“.

Tak to dnes posvětime, aby celá Pustiměř žila v duchu posvěcení Božího.

Generálním ministrům Konference františkánské rodiny

„Naše sestra smrt“, zvolal svatý František 3. října 1226 v Porziuncule, když jí šel vstříc jako člověk, který konečně našel pokoj. Uplynulo osm století od smrti Chudého z Assisi, který výraznými písmeny vepsal Kristovo slovo spásy do srdcí lidí své doby.

Když si připomínáme významné výročí 800 let od jeho smrti, chci se duchovně připojit k celé františkánské rodině a ke všem, kdo se zúčastní připomínkových akcí, v naději, že poselství pokoje najde hluboký ohlas v dnešní církvi a společnosti.

Na počátku svého života podle evangelia uslyšel František povolání: „Pán mi zjevil, abychom používali tento pozdrav: „Pán ti dej svůj pokoj“. Těmito stručnými slovy předává svým bratřím a všem věřícím vnitřní úžas, jež evangelium vneslo do jeho života: pokoj je souhrnem všech Božích darů, darem, který sestupuje z výšin. Jak iluzorní by bylo myslet si, že jej lze vybudovat pouze lidskými silami! A přesto je to aktivní dar, který je třeba přijímat a žít každý den.

Je to stejný pozdrav, kterým o Velikonocích vzkříšený Pán oslovuje své učedníky, vystrašené a uzavřené ve Večeřadle: „Pokoj vám“. Nejedná se o zdvořilostní frázi, ale o pevné oznámení Kristova vítězství nad smrtí. Jako hlas andělů o Vánoční noci – „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, které on miluje“ — tak pokoj, který Serafický otec ohlašuje, je ten, který Kristus sám zvěstoval na nebi a zemi.

V této době, poznamenané mnoha válkami, jež se zdají nekonečné, vnitřními a sociálními rozkoly, které vyvolávají nedůvěru a strach, on nepřestává mluvit. Ne proto, že by nabízel technická řešení, ale proto, že jeho život ukazuje pravý zdroj pokoje.

Františkánské chápání pokoje a míru se neomezuje na vztahy mezi lidmi, ale zahrnuje celé stvoření. František, který nazývá Slunce „bratrem“ a Měsíc „sestrou“ a v každém stvoření rozpoznává odraz božské krásy, nám připomíná, že se pokoj musí rozšířit na celou rodinu stvoření. Tato intuice rezonuje s obzvláštní naléhavostí v naší době, kdy je náš společný domov ohrožen a trpí vykořisťováním. Smíření s Bohem, mír mezi lidmi a se stvořením jsou neoddělitelné rozměry jediného povolání k univerzálnímu smíření.

Drazí bratři, kéž příklad a duchovní odkaz tohoto světce, silného ve víře, pevného v naději a horlivého v čínorodé lásce k bližním, vzbudí v každém z nás přesvědčení, jak je důležité důvěřovat v Pána, žít život věrný evangeliu, přijímat a osvětlovat vírou a modlitbou každou životní situaci a každý čin.

V tomto milostivém roce vám chci svěřit modlitbu, aby nám všem svatý František z Assisi i nadále vléval dokonalou radost a svornost:

Svatý Františku, náš bratře, který jsi před osmi sty lety šel vstříc sestře smrti jako smířený člověk, přimlouvej se za nás u Pána.

Ty, který jsi v Ukřižovaném u svatého Damiána našel pravý pokoj, nauč nás hledat v něm pramen veškerého smíření, jež bořívšechny zdi.

Ty, který jsi neozbrojený překročil hranice války aneporozumění, dej nám odvahu stavět mosty tam, kde svět staví hranice.

V této době, sužované konflikty a rozdělením, pros, abychom se stávali tvůrci pokoje: neozbrojenými a odzbrojujícími svědky pokoje, jenž pochází od Krista.

Amen.

S těmito pocity vyjadřuji upřímná přání všeho dobrého zejména vám všem, kteří následujete charisma Chudého z Assisi, a všem, kteří si budou různými způsoby připomínat výročí jeho smrti, a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání.

Z Vatikánu, 7. ledna 2026

Leo P.P. XIV

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

"Alter Christus"

Bratr František, „druhý Kristus“, se narodil v Assisi koncem roku 1181 v rodině Petra Berbardoneho, bohatého obchodníka s látkami, a Jany Pikiové. Pokřtěn byl v bazilice sv. Rufina a na křtu dostal jméno Jan. Když se ale později otec vrátil z Francie, rozhodl se, že mu změní jméno na Francesco (František). Chlapci se už v dětství dostalo křesťanského vzdělání u kněží v kostele sv. Jiří. Ovšem povahové rysy a tu nejlepší výchovu získal u matky, ženy velmi milé, ale současně náročné, horoucí křesťanky, která se zcela věnovala rodině.

František byl plný života, vlídný, a upřímného srdce. Od otce se záhy naučil obchodnímu umění, jež dokázal velmi moudře a se ziskem uplatňovat. Upřednostňoval však bezstarostný a galantní život, společnost přátel, hostiny, výlety, večírky a zpěvy. Nikdy však nepoužíval vulgárních slov, ani se nedopouštěl neomaleností.

Otcí, který lamentoval nad lehkomyšlností a velkodušností syna, matka odpovídala: „Uvidíš, že se František neztratí: tolik miluje Pána Boha a je tak dobrý!“ A vskutku, jeho

osobnost se vyznačovala dobrotou a láskou. Proto u všech požíval náklonnosti a úcty;

zvláště pak u jednoho, který když potkal mladíka, prostřel před ním svůj plášť a pozdravil ho slovy: „Pokoj a dobro“. Mladý František byl veselý, bezstarostný, plný snů a radosti ze života; nikdy však nezapomínal na chudé: když je potkal, s velkou vlídností jim velkoryse rozdával almužny. On, bohatý, vzdělaný a marnotratný mladík, brzy stanul v čele skupiny svých přátel. Byl prvním na hostinách, prim držel v soutěžích poezie, byl prvním v dětských představeních vlastních jeho době, ale především snil o tom, že se stane zdatným rytířem ve službách milované Assisi.

V roce 1202 vzplanula mezi Assisi a Perugií ostrá válka. Ani ne dvacetiletý František se tak v rytířské zbroji octl mezi vojskem svého města. Ale na stráni Collestrada nedaleko Perugia upadl po krutém boji do zajetí a téměř rok strávil v perugijského vězení, (Nad hradbami). Život vězňů v ponurém žaláři plynul velmi smutně;

František, na rozdíl od ostatních, však zůstal klidný a plný důvěry; chlácholil roztrpčelé spoluvězně a zpíval a zpíval: „Vznešenou budoucnost před sebou mám, světem vším budu uctíván“. „Jsi blázen“, říkali mu druhové. František ale nebyl blázen; byl vnitřně přesvědčen, že jednoho dne se mu dostane zcela mimořádného úkolu!

Po návratu z vězení se František roznemohl; byl to první dotek Milosti, která stále víc a víc přibližovala srdce mladíka k Bohu.

František byl ještě v rekonvalescenci, když se jal pro sebe nezvykle uvažovat: hledal „něco“, co neznal. Pěšky či v sedle koně křížoval pole a obdivoval krásu přírody. Uchyloval se do jeskyní v Subasiu, aby se tam modlil.

Přesto se nevzdával snu stát se rytířem. Proto se rozhodl odejít do daleké Puglie a bojovat

v šiku proslulého vojevůdce Gualtieria z Brienne. Byly to doby, kdy bohatí městští mladíci, uchvácení četbou počinů krále Artura a Rytířů kulatého stolu, snili o tom, že i oni dokáží něco podobného. Po cestě do Spoleta však Františka zastavil nějaký „HLAS“: byl to důrazný hlas Pána, který jej vyzýval, aby se vrátil do Assisi, a tam čekal na další „příkazy“.

František, zjevně ohromený, se tedy

vrátil do rodného městečka. Už to nebyl on. Jeho myšlenky se stále více zaobíraly nebeskými „záležitostmi“. Často vyhledával samotu a modlitbu. Jednoho dne se rozhodl pozvat přátele k „večeři na rozloučenou“, a uprostřed hostiny oznámil, že se zasnoubil s nejvznešenější, nejbohatší a nejkrásnější dívkou Assisi. „Jak se jmenuje?“, ptali se ho společníci. „Jmenuje se paní Chudoba“, odvětil František. Nato syn Petra Bernardoneho mlčky opustil sál a zmizel.

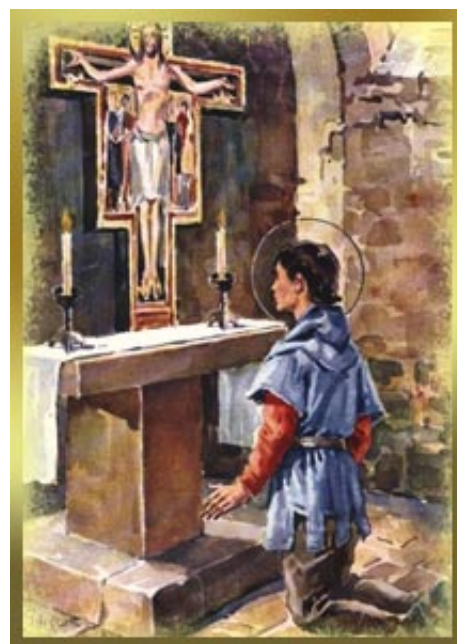
Bylo to zřejmě v tyto dny, co pěšky či v sedle svého oře křížoval louky v okolí Assisi, když tu jednoho dne narazil na odporného malomocného; byl zhnusen a snažil se utéci: malomocenství bylo v té době strašlivá a nakažlivá nemoc. Po několika chvílích váhání se však mladík zastavil, upřeně pohleděl na odpornou bytost, slezl z koně, dodal si odvahy, malomocného objal a políbil. To bylo jeho první vítězství: rozhodující pro celý jeho další život. Pochopil, že v nemocných a znetvořených údech malomocného chudáka je trpící Kristus. Od té chvíle začal František navštěvovala lazarety, vězněné, bránit utiskované, těšit sklíčené: spatřoval v nich odlesk ukřižovaného Krista.

V Závěti, kterou diktoval krátce před svou smrtí, říká: „... a vše, co se mi zdálo hořkým, se proměnilo v sladkost duše i těla“.

Právě v oněch dnech, kdy František neustále hledal samotu, octl se poblíž kostelíka sv. Damiána, jemuž pro jeho opuštěnost, hrozilo zhroucení. Bůh jej vyzval, aby do něj vstoupil. Zatímco se modlil u paty kříže, zaslechl třikrát Ježíšův hlas: „Františku, chceš-li konat mou vůli, musíš se zcela zřít sám sebe, a do budoucna pohrdat vším, co jsi dosud miloval. Jedině tak si zamiluješ pokoru, sebezapření a chudobu; a naopak shledáš hořkým a nesnesitelným to, co se ti kdysi zdálo sladkým, a co ti kdysi nahánělo strach a hrůzu, to ti nyní dá sílu a nevýslovnou radost“.

Onen něžný Hlas, jenž pronikal tichem starobylého kostelíka sv. Damiána, vyzýval Františka, aby se vzdal své minulosti a zcela se spojil s Kristem. Krátce nato znovu zaznívá Ježíšův hlas: „Františku, jdi a oprav můj dům, který - jak vidíš, - se hroutí“. Byl to symbolický příkaz, který mladíka pověřoval

nešvary a simonií. František si tento příkaz vyložil doslova, a vlastníma rukama se dal opravovat starobylý kostelík. Potřeboval však peníze. Aby je získal, vzal z otcova „krámu“ role drahocenných látek, odebral se do Foligna a tam je prodal i s koněm. Takto získané peníze pak přinesl knězi Silvestrovi, kustódovi kostelíka svatého Damiána, aby zajistil opravu: ten však odmítl, protože byl přesvědčen o tom, že peníze jsou nekalého původu, a také proto, že se bál hněvu mladíkova otce, Petra Bernardoneho.

A vskutku, pár dní nato byl František předvolán otcem před soud biskupa Quida. Mladík svlékl své šaty, odevzdal je otci, zřekl se dědictví a zvolal: „Slyšte mě všichni; do této chvíle jsem za svého otce uznával Petra

Bernardoneho, od nynějška budu s důvěrou opakovat: Otče náš, který jsi na nebesích!“

Tento krajní počín byl Františkovým „Zasnoubením“ s „Paní Chudobou“. Tím, že se zřekl majetku, nebyl už František ničím vázán. Bos, oděn do pytloviny, kterou mu přehodil biskupův zahradník, aby zahalil jeho nahotu, začal chodit ulicemi Assisi, a na náměstích i na stupních kostelů kázal pokání, pokoj, odpuštění a Boží království. Jeho spoluobčané ho však považovali za „blázna a šílence“, házeli po něm kamením a blátem. František se ale nehněval; s radostí přijímal urážky a děkoval Pánu za

tyto zkoušky, žehnal tomu, kdo ho pronásledoval a odpouštěl!

Po krátkém pobytu u benediktinů u Santa Maria ve Valfabrica, dospěl František do Gubbria, kde jej přijal jeho přítel z vojny: rytíř Federico Spadalunga, který jej – jak praví kroniky – oděl do tuniky, která se následně stala „šatem“ františkánů (kutna ve tvaru kříže). Po návratu do Assisi, trávil Prošťáček čas opravou kostelíka sv. Damiána, hlásáním evangelia, vyzýváním všech, aby šli za Ježíšem, sloužil malomocným a dům od domu prosil ve jménu Páně o almužnu.

Zpočátku nepřátelští obyvatelé Assisi, začali postupně odpovídat na jeho veselý pozdrav „Pán di děj pokoj“, a stále větší skupiny se zbožným zaujetím naslouchaly jeho kázáním. Františkovo evangelijní poselství začalo pronikat do srdcí jeho posluchačů, takže někteří se dokonce rozhodli následovat jeho příkladu, .. kráčet v jeho „šlépějích“.

Prvními „společníky“ se stali Bernardo z Quintavalle, Pietro Cattani a Egidio. Tito prodali své jmění, oblékli prostou kutnu a přidali se k „Božímu bláznovi“.

„Milníky“ jejich života se staly především tři úryvky evangelia: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno co máš, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi: pak přijď a následuj mě“ (Mt 19,21).

„Nic si neberte na cestu, ani hůl, ani mošnu, ani chléb, a ni peníze, ani dvoje šaty. Jestliže vás obyvatelé nějakého města nepřijmou, při odchodu si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim“ (Lk 9,3-4).

„kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho. Kdo však svůj život pro mne ztratí, zachrání si

ho“ (Mt 16,24-25).

Bernarda, Petra a Egidia pak následovali Sabbatino, Morico, Giovanni della Cappella, Filippo Lungo, Giovanni da San Costanzo, Barbaro, Bernardo z Vigilante, Angelo Tancredi, Silvestro; a dále: Leone, Rufino, Angelo z Rieti, Masseo, Illuminato, Ginepro, Leonardo, Elia, Pacifico, a mnoho, mnoho dalších.

Když počet „bratří“ dosáhl jedenácti (či dvanácti), považoval František za nezbytné požádat papeže o schválení Řádu života, založeného na „evangelijní chudobě“ a schválení kázání. Tak „Kajícníci z Assisi“ (to byl totiž jejich původní název) vyrazili v roce 1210 z Rivotorto a dospěli do Říma, kde se setkali s papežem Inocencem III. Ten zpočátku váhal, ale po napomenutí ve snu nakonec s radostí a nadějí jejich požadavky schválil.

Jakmile dosáhl souhlasu k hlásání evangelia, zvolil si František jako nové místo přebývání kapli Porziuncolu, vyslal své první společníky po dvou na náboženskou misi po Itálii a Evropě. A jak žili tito „Kajícníci z Assisi“? Nic nevlastnili: na Pána složili svá srdce, své sny, touhy i naděje. Během dne pomáhali bez jakéhokoli nároku na odměnu každému, kdo o to požádal. Často pomáhali rolníkům v práci na polích a posluhovali nemocným v nemocnicích.

Chodili dům od domu, zasévali do srdcí dobré semeno lásky, víry a pokoje. Lidé byli dojati a učili se milovat, odpouštět a žehnat životu. V tichu nocí se odebírali na osamělá místa (pustevny), tady meditovali evangelium a čerpali nové světlo a novou sílu. Byli skutečným „Vojem lásky“ za vítězství Krista.

Čas plynul a počet Františkových společníků vzrůstal. V Assisi žila jedna dívka jménem Klára, dcera šlechtice Favaroneho z Offreduccia a Ortolany. Ve svém ctnostmi prozářeném mládí byla doslova uchválena Františkovým kázáním a vroucně si přála setkat se s ním, připojit se k jeho následovníkům a zcela odevzdat svůj život Ježíši, velkému Králi!

Roku 1212, den po Květné neděli, v noci z 27. na 28. března, Klára v doprovodu

své chůvy Bony z Guelfuccio překročila práh Porziuncoly, kde ji s vědomím biskupa guida očekával František. Dívka odložila drahocenné šaty a šperky, oblékla drsnou tuniku a kolem pasu si uvázala hrubý provaz. Syn Petra Bernardoneho jí ostříhal plavé vlasy a hlavu jí pokryl černým závojem. Dívka současně složila sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, a uznala Františka za svého představeného.

S Klárou z Assisi vznikl „druhý řád“, který František nazval „Řád chudých dam“, a své

útočiště našly u sv. Damiána. Chudé, ale vědomy si, že jsou skutečné paní, neboť pravé panství je v duši; jsou vznešené a bohaté paní, protože jsou snoubenkami Ježíše, který je pánem, jemuž patří všechno. Jsou dámami hodnými nejvyššího respektu ze strany lidí i světa.

František spolu s bratřími všemožně usiloval přinést všude „Slovo evangelia“. Vstupoval do měst, dvorců, procházel vesnicemi a všude vyzýval k lásce, odpuštění, pokoji a bratrství. Poté, co prošel území Umbrie a Lazia, dospěl do Toskánska, poté do Marche, Emilie, Benátska, Lombardie, ... a pokračoval do Francie a Španělska, přičemž všude zanechával poklady svého slova a svých ctností. Měl však

„v zásuvce“ sen: dospět do islámských zemí, setkat se s „nevěřícími“ a dát jim poznat Ježíše!

Po nemalých těžkostech se Františkovi podařilo dostat do Egypta. Předstoupil před sultána Malik-el-Kamila s nadějí, že ho obrátí.

Jeho snahy však byly marné. Kromě osobního přátelství se sultánem však se mu dostalo i svolení, že může hlásat víru v Krista muslimům a dovolení navštívit posvátná místa Ježíšova života. Vrátil se odtud ještě více zapálen pro „Děťátko betlémské“ a pro „Ukřižovaného na Kalvárii“.

Návštěva Božího Prostřádka ve Svaté zemi nebyla marná. Později byla tato Svatá místa svěřena jeho bratřím, kteří je pečlivě, až k prolití krve, chránili před „nevěřícími“.

Jen co se vrátil do vlasti a krátce si odpočinul, dal se František znovu do apoštolského života. Jednoho dne, když měl namířeno do Bevagna a procházel vesnicí Cannara, uviděl na pahorku ptactvo všech barev a všeho druhu, jako by se tu shromáždilo k nějaké mimořádné události. František, lnoucí láskou k těmto tvorům, nechal společníky na cestě: „Počkejte na mě – řekl jim – jdu se zeptat a podívat, co tito naši bratři dělají“. Jen co se k nim

přiblížil, oslovil je s nesmírnou vlídností: „Bratři moji, ptáčci, chvalte Pána a velejte ho, milujte ho a služte mu s radostí. Projevujte mu velkou oddanost; učinil vás nejvznešenějšími ze všech tvorů; dal vám peří, aby vás zahalil, křídla k létání, dává vám přebývat ve vzdušné průzračnosti. Nesejete ani nesklízíte, a přece vám dává všechno, co k životu potřebujete“. Po těchto slovech ptáčci – každý po svém – projevovali jásavou radost, a František byl šťastný, že mohl být uprostřed těchto tvorů, procházel mezi nimi, svou tunikou jim čechal hlavičky a tělíčka; požehnal jim a jen co dokončil kříž, dovolil jim, aby odlétli. Vzlétli mu nad hlavu a švitořice zamířili zpátky do svých hnízd.

Tento příběh je pro nás všechny sladkou a důraznou připomínkou, abychom neustále chválili a velebili Dárce všeho dobra, a současně povzbuzením k naprosté důvěře v Boží Prozřetelnost. Nic se nemůže postavit do cesty Boží všemohoucnosti!

Jednoho dne František přišel do města Gubbio, a s bolestí shledal, že obyvatelé jsou vyděšeni kvůli statnému a dravému vlkovi, který se potuluje v okolí a trhá zvířata a dokonce i lidi. Měl s těmito lidmi soucit a na Pánovo vnuknutí šel mu sám a bezbranný v ústrety.

Když se šelma objevila, poznamenal se křížem a vztáhl k němu ruce, řka: „Bratře vlku, pojď sem ke mně. Kristovým jménem ti přikazuji, abys nepůsobil zlo mně ani nikomu jinému“. A vlk k němu hned přiběhl. Lidé, kteří zpovzdálí slídili ve stromoví, ani nedýchali, když se František skláněl nad vyhladovělou šelmou a pravil: „Bratře vlku, způsobilš v těchto končinách velké škody, když ses vrhal na Boží tvory a dokonce i na lidi, stvořené k Božímu obrazu. Za to zasluhuješ oprátku jako zločinec a vrah. Lidé na tebe nadávají a nenávidí tě. Ale já chci, bratře vlku, aby mezi nimi a tebou zavládl pokoj“. Vlk jako by jeho slovům rozuměl, sklonil hlavu a slavnostně vrtěl ocasem na znamení, že návrh přijímá. František však ještě upřesnil svůj požadavek a dodal: „Bratře vlku, protože chceš tento pokoj zachovat, slibuji ti, že den co den budeš od lidí této krajiny dostávat pokrm, abys žil, takže už nebudeš trpět hladem“.

Vlk se postavil na nohy, pozvedl přední tlapu a na znamení důvěry ji položil světci do ruky. Ten ji s radostným úsměvem tiskl, za úžasu a slz přítomných. Od onoho dne zklidnělá šelma přicházela do domovů a dostávala hojnou potravu.

Kolem roku 1221, když se Františkovo „Hnutí“ rozšířilo po celém katolickém světě, na pevném kmeni vypučel nový „výhonek“: „Třetí řád“, následující po Menších bratřích (první řád) a Klariskách (druhý řád). Tento umožňoval lidem obojího pohlaví, kteří nemohli opustit svět jako bratři či sestry, aby žili podle Řádu, který je těmto podobný. Tak touha po odříkání a dokonalosti, která panovala v srdcích tolika laiků, nacházela své uspokojení ve „Velkém řádu“. Někteří z Františkových nejbližších, jako kardinál Ugolino (Stoupenec řádu),

velký dobrodinec hrabě Orgando z Chiusi, nesmírně přívětivá šlechtična Jacopa ze Settesoli, dobrotiví manželé Luchesovi z Poggibonsi, už začali nový život, aniž by opustili svět. Nazýval se „Sdružením kajících“, a následně pak „Třetí františkánský řád“. K jeho stoupencům patřilo (a patří) bez počtu laiků všech vrstev a stavů: kněží, biskupové a dokonce i knížata, králové a papežové. Tento záměr byl vskutku prozřetelnostní a ohromil svět, který evangelium zapomněl. Nastolil nový způsob života, vrátil důstojnost chudým a prostým; odzbrojil mstu a nenávisť; do srdcí, myslí i jednání vnesl lásku.

V roce 1223, poté, co dostal od papeže Honoria III. schválení Řádových pravidel (program života založený na evangeliu), František, jenž s vroucí něžností miloval

Ježíše, toužil oslavit v Grecciu vánoce zcela neobvyklým způsobem. Dal zavolat Jana Velitu, zámožného muže a věrného „terciáře“, a řekl mu: „Rád bych znovu prožil onu nebeskou noc: spatřil na vlastní oči Ježíška, jak se narodil v Betlémě ve stáji, chudičký a nuzný, jen z lásky k nám. Jdi do Greccia a najdi v lese mezi skalami vhodnou jeskyni; přines do ní jesle se slámou a přiveď tam volka a oslíka. S bratry i lidmi oslavíme příchod Božího Syna na zem“. V srdci Františka, zaníceném láskou ke Kristu, se tak zrodil první Betlém, který nás rok co rok dojíká, a dává nám zažít tajemství Lásky, která se o prvních vánocích stala pro nás člověkem.

S velkým nadšením se vše připravilo k posvátné noci. Bratři, přišedší i ze vzdálených poustev, vytvořili s rozžatými svícemi korunu kolem jeskyně. K nim se připojili mužové a ženy z blízkých osad. O půlnoci začala mše svatá, při níž František coby diakon, zpíval evangelium o Narození. Pak líbezným hlasem vyprávěl o velkém tajemství narození Spasitele. Když uložil Děťátko do jeskyně, všichni přítomní v úžasu patřili, jak ono Dítě ze dřeva oživilo a hýbalo se jako by bylo živé. Tímto zázrakem chtěl Ježíš odměnit horoucí Františkovu lásku, který tím, že postavil jesličky okouznil milióny dětí a dal roztát ledovému nezájmu miliónů srdcí.

V září roku 1224, v doprovodu několika nejvěrnějších bratrů, František překročil práh pustevny ve Verně. Po celé dny byla jeho modlitba stále vroucnější, a podobala se úzkosti lásky. Uprostřed slz a vzdechů se hlasitě modlil: „Můj Pane, Ježíši Kriste, o dvě milosti tě ještě před smrtí prosím: tou první je, abych v duši i těle cítil onu trýzeň, kterou ty, nejsladší Ježíši snášel v hodinu svého krutého Utrpení; druhou pak, abych ve svém srdci cítil – nakolik je to možné – onu velkou lásku, jíž jsi ty, Synu Boží hořel natolik, že jsi pro nás, ubohé hříšníky, svobodně podstoupil bolestné mučednictví“. Mlčel a stál se zkříženýma rukama; jevil se jako stín muže zdrceného muže, stráveného posty a utrpením. V jeho tváři se však zračil jas žáru lásky, který jej v nitru stravoval. Nehybně patřil k východu, když tu znenadání se dokořán otevřelo nebe s velkým zábleskem, a jeho extatickým očím se zjevil ohněm sršící okřídlený seraf a vtiskl mu obraz Ukřižovaného. Celá Verna se skvěla v oslnivém světle, jež osvětlovalo okolní hory, pahorky i údolí.

František byl proklán; po celém těle cítil strašnou drásavou bolest a ztratil vědomí. Když se probрал z vytržení, cítil, že jej proniká dvojí bolest, drásavá a příjemná; na ruku, nohou se objevily Kristovy hřeby, a v boku byla viditelná a krvácející rána Ukřižovaného mučedníka. „Mezi Tiberou a Arnem, na hrubém kameni, od Krista se mu dostává pečeti poslední, co po dvě léta v údech svých nosí“ (Dante, *Ráj*, zpěv XI, verše 106-8).

Na sklonku života bylo celé Františkovo tělo trýzněno stigmaty, skoro úplnou slepotou a závažnou nemocí žaludku, která mu dokonce nedovolovala ani se najíst. Jeho společníci,

s úmyslem ulehčit mu v těžkých bolestech, jej zavedli do příbytku poblíž Klářina kláštera. Bylo to právě v zimě 1224-1225. Na tomto místě, kde zaslechl první povolání, složil Prostáček svou úchvatnou Píseň stvoření (*Canticus creaturarum*, či „Zpěv o bratru Slunci“), který je nejstarší Písní italské literatury:

*Nejvyšší všemohoucí dobrý Pane, tvé jsou chvály, sláva, čest a všechno požehnání;
jen tobě patří, tys Nejvyšší, oslovit tě jménem žádný člověk hoden není.*

*Chválen buď, můj Pane, mnou a všemi stvořeními,
a především panem bratrem sluncem, jenž přináší den a jímž nás osvětluješ;
krásný je a září velikou se skvěje, Nejvyšší, a tvoje světlo vyjadřuje.*

*Chválen buď, můj Pane, skrze sestru lunu, skrze hvězdy;
na nebi stvořils je jasné, jak drahokamy krásné.*

*Chválen buď, můj Pane, skrze bratra vítr, skrze vzduch a mraky, jasno, všechna počasí,
jimiž všem svým tvorům žítí dáváš.*

Chválen buď, můj Pane, skrze sestru vodu, která je tak užitečná, dobrá, pokorná a čistá.

*Chválen buď, můj Pane, skrze bratra oheň, který poskytuješ našim nocím,
a je krásný, radostný a mohutný a silný.*

Chválen buď, můj Pane, skrze naši sestru, matku zemi,

která dává život a jež vládne nade všemi a jež rodí různé plody, trávu a barevné květy.

Chválen buď, můj Pane, skrz ty, kdo z tvé lásky odpouštíš a snášejíš nemoci a protivenství.

Blažení jsou ti, kdo věrně v míru vytrvají, neboť ty je budeš korunovat v nebi.

*Chválen buď, můj Pane, skrze naši sestřičku – smrt těla, před níž žádný živý člověk kam
utéci nemá. Běda těm, kdo zemrou ve smrtelných hříších! Blaze těm, jež ve tvé svaté vůli
konec zastih! Druhá smrt, smrt duše, nic jim zlého neudělá. Chvalte mého Pána,
blahořečte, děkujte mu a s velikou pokorou mu služte!*

Chvalozpěv stvoření je světcovou závětí; na prahu smrti je oslavou života; objetím ve chvíli loučení; melodií v hořkém trápení; je láskou, co přemáhá bolest; je základem našeho umění; je tajemstvím plnosti našeho křesťanství; tajemstvím naší nesmrtelnosti.

Po tolikerých obětech, nastala pro bratra Františka hodina povolání; „smrt přijal se zpěvem na rtech“, napsal Tomáš z Celana, jeho první životopisec. Uvědomoval si blížící se konec a byl šťastný že umírá v milované Porziuncule. Dříve, než opustil tento svět, prosil všechny za odpuštění, žehnal duchovním synům a dcerám, žehnal milované a drahé Assisi. Pak se ponořil do hluboké modlitby: „Jen pojd', sestřičko smrti ... Hle, už volá mě můj Pán..“.

Bylo to večer, 3. října 1226. Průzračný horizont, bez jediného mráčku, jakoby čekal na Prostáčkův poslední vzdech. Na tváři Apoštola Umbrie, jenž se sladkým úsměvem zvolna umíral se rozhostilo jemné světlo. Bolestné mlčení panující v srdcích všech přítomných, kteří se skláněli nad vybledlou tváří, aby spatřili poslední záblesk života, prolomil zpěv „bratří skřivanů“. Tak odešla jeho svatá duše. Jeden z bratří ji spatřil jako zářící hvězdu, vystupující k nebi. Jeho blažené tělo, tonoucí v jasu, a vydávající vůni lilií, spočívalo na holé zemi za úžasu přítomných a zbožných polibků prostých bratří. Jeho ostatky byly uloženy v kostele sv. Jiří; následně pak byly přeneseny do monumentálního náhrobku, který k jeho slávě zbudoval bratr Eliáš.

Slavný hrob svatého patriarchy, „zcela serafínského co do vroucnosti“ je cílem poutí z celého světa. Poklekají tu milióny lidí všech vyznání i společenských postavení, prosí o světlo a sílu, o oporu a pokoj. Tento hrob činí Assisi JERUZALÉMEM ZÁPADU!

TAU

sv. Františka z Assisi

Ze svědectví Františkových životopisců víme, že světec často znamení TAU užíval. Psal je na zdi, na dopisy, na sebe sama:

„Velmi drahé, nad všechna ostatní písmena dražší jím (prvním bratrům) bylo písmeno TAU; tímto písmenem blažený Otec opatroval své listy; jím všude pomalovával zdi cel“ (3Cel 3: FP 828).

Že František psal TAU po zdech, potvrzuje mj. i archeologie: v době restaurování kaple sv. Magdaleny ve Fonte Colombo bylo odhaleno pod nánosem barvy z 15. století původní TAU na evangelijní straně pocházející z Františkovy doby.

Také o tom, že František takto podepisoval dopisy, máme dvě svědectví. První je v Listu všem duchovním (klerikům). Originál je sice ztracen, ale kopie se nachází v misálu v benediktinském klášteře v Subiacu. Tento dokument, přepsaný mezi lety 1229-1238 reprodukuje pečlivě i TAU na konci listu, tak, jak tomu bylo v originále. Druhým potvrzením této Františkovy praxe je jeho autograf (tj. vlastnoručně psaný list), jehož originál se uchovává v Sacro Convento u baziliky sv. Františka v Assisi. Jedná se o známé Požehnání bratru Lvu (FP 262). TAU zde prostupuje jménem bratra Lva a připomíná způsob jakým bylo užíváno v nápisech v katakombách. O celé této události se můžeme dočíst v Kvítcích. O Františkově zvyku podepisovat písmenem TAU své dopisy, se kromě Celana zmiňuje i Bonaventura z Bagnoreggia:

„Toto znamení totiž Boží muž velmi ctíl a miloval. Ve svých povzbuzeních je velmi doporučoval, jím začínal své činnosti; když jednou ve své dobrotě napsal vlastnoručně krátký dopis, podepsal jej tímto znamením“ (LegMin II,9: FP 1347).

František tímto znamením označoval také sám sebe, aby se tak odevzdal Pánu: *„Také Pacifik, Boží muž, jemuž bylo dáno vidět nebeské tváře, spatřil vlastníma očima na čele blaženého otce zářící písmeno TAU“.*

Hledáme-li počátek Františkovy zbožné úcty k písmenu TAU, najdeme jej především v Bibli, a to nejspíše ve slavném textu 9. kapitoly proroka Ezechiela. Hospodin zde vydává dvojí rozkaz: nejprve písařovi, aby označil všechny věrné a kající znamením na čele. Slova „označit znamením“ lze přeložit též jako „označit (značkou) táv“. Hebrejský výraz táv znamená jednak značku, jednak je to název posledního písmene hebrejské abecedy. Ve starokanaánském písmu mělo podobu křížku a kříž byl symbolem života. Druhý rozkaz platí zhoubcům: mají pobít všechny, kteří nebudou označeni znamením života. Prostory chrámu, které Hospodin sám zbavil svatosti, mají znesvětit prolitou krví.

Tento text byl věřícím velmi známý, církevní otcové jej často komentovali a byl rozvíjen i ve středověkých kázáních. František jej tedy nemohl neslyšet a zcela pochopitelně jím byl zasažen. Sv. Bonaventura tento úryvek z Ezechiela (Ez 9,4):

„Hospodin zavolal muže, který byl oblečen ve lněné roucho a měl po boku písařské potřeby, a řekl mu: „Jdi městem Jeruzalémem a poznamenej TAU čela mužů“

nařikajících a truchlících nade všemi ohavnostmi, které se v něm dějí“, výslovně spojuje s Františkovým působením, když o něm říká, že „celé jeho snažení směřovalo podle prorockého výroku k tomu, aby značil písmenem TAU čela mužů lkajících a truchlících, těch, kteří se opravdově obrátili ke Kristu“ (LegMai 9, FF 1079).

Je ještě jeden novozákonní text zmiňující TAU, aniž je však toto znamení výslovně jmenováno: jde o úryvek z Apokalypsy (Zj 7,2-3).

„Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti dlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha“ (Ap 7,2-3).

Vyvolení budou označeni na čele znamením Beránka, znamení dává anděl přicházející z Východu. Někdy bývá za tohoto „anděla šesté pečete“ považován sám František. Za mnohé zastánce tohoto názoru jmenujme alespoň sv. Bonaventuru.

Že Františkovo chápání ohledně symbolu TAU ovlivnil zmiňovaný text z proroka Ezechiela, lze usoudit také ze skutečnosti, že František měl příležitost vyslechnout si plamenné kázání na tento úryvek z úst samotného papeže Innocence III. Stalo se tak 11. listopadu 1215, na IV. lateránském koncilu, jehož se účastnil i František. Papež věnoval druhou část zahajovací řeči na koncilu právě komentáři 9. kapitoly z Ezechiela. Innocenc III. si přisvojuje Boží slovo určené prorokovi a obrací se na každého účastníka koncilu: „Označ písmenem TAU čela všech lidí.“ A pak dodává:

„TAU je poslední písmeno hebrejské abecedy a má tvar kříže, takového, jaký byl ještě před křížem Pilátovým. Ten nese na čele znamení TAU, kdo v celém svém chování ukazuje zář kříže; nositelem TAU je ten, kdo křížuje své tělo s neřestmi a hříchy; ten nese TAU, kdo potvrzuje: v ničem jiném se nechci chlubit než ve kříži našeho Pána Ježíše Krista. (...) Kdo ponese TAU, najde milosrdenství. Je to znamení kajícího života obnoveného v Kristu (...). Bud'te tedy šampióny TAU a Kříže!“

František je papežovými slovy hluboce zasažen, pochopí, že teď půjde o křížovou výpravu obrácení a pokání. František chce poslechnout a označuje sám sebe znamením TAU, znamením pokání; chce také svým bratřím připomínat nároky jejich povolání. A nejen to: František chce tímto znamením označit všechny křesťany; pokání se stane jedním z nečastějších témat jeho kázání a tvoří podstatnou část jeho řeholí (srov. NpŘ 21,3.7.8: FP 55) a Listu věrným křesťanům (LVěř 48: FP 200; 63: FP 203). Také se jako nový akcent v jeho listech z pokoncilního období objevuje spojení kajícího a svátostného života (téma eucharistie bylo jedním z dalších o nichž mluvil papež na tomto koncilu).

Je možné, že k pozornosti, již věnoval František TAU, přispěl také vliv, který na něj měli Špitální bratři od svatého Antonína Poustevníka, zvaní Antonité. František, jak víme, začal svůj život obrácení mezi malomocnými a péčí o ně (Test 1: FP 110). Malomocným říkal František „moji bratři křesťané“ (Zrc 58); byli pro něj ztělesněním Krista, jemuž je třeba sloužit a tajemstvím, jež je třeba kontemplantovat. Vždyť Kristus sám „se pro nás nechal považovat za malomocného“ (Kvítky 25: FP 1857). „Proto, - jak poznamenává Perugijská legenda - na počátku, když se bratři začali množit, chtěl, aby bydleli v lazaretech a sloužili malomocným (...) Když přicházeli žádat o přijetí šlechtici a měšťané, (...) bylo jim řečeno, že je nutné, aby sloužili malomocným a usadili se v lazaretech“ (LegPer 102: FP 1658).

V Římě jeden takový lazaret nedaleko Lateránu byl a František v něm nezdávka pobýval: šlo o lazaret sv. Antonína Poustevníka, který zmiňovaní nemocniční bratři vedli. Ti nosili jako rozlišovací znamení na svých hábitech přišité velké TAU a také jejich hole byly zakončeny znamením TAU (jak to je zvykem u poustevníků). TAU se tak stalo rovněž symbolem charity, exorcismu a uzdravení.

Je evidentní, že symbolika TAU byla známa dlouho před Františkem. Již první křesťané si tento symbol přivlastnili, objevoval se v nápisech v katakombách spolu s ostatními symboly (holubicí, kotvou, rybou, stromem...). Ve středověku je pak TAU rovněž častým ikonografickým námětem. TAU a jeho numerický symbolismus ve Starém zákoně byl zase předmětem mnoha exegetických komentářů církevních otců i středověkých autorů.

Lidová zbožnost užívala symbolu až s magickou důvěrou – lidé věřili v ochranu před morem, před ďábelskou mocí apod. Nosili TAU jako prsten nebo přívěšek (amulet) na krku. Značily se tak veřejně domů, označovaly se tak pečeti dopisů. V r. 546 v době moru, biskup z Clermontu v jižní Francii uspořádal slavnostní procesí. Historik Řehoř z Tours (současník té události) říká, že ihned se objevilo na zdech domů a všech kostelů „znamení, které obyvatelé města rozeznali jako TAU“. A tak skončila epidemie.

Také František prostřednictvím TAU dělá zázraky; např. v ostijské diecézi se člověk, který měl na noze obrovský nádor a proto nemohl chodit, modlil k Františkovi a připomínal mu služby, které mu prokazoval za jeho života, totiž, že jej vozil na oslu. František se mu zjevil, dotkl se nohy malou hůlkou, která měla podobu TAU a „nádor praskl, zdraví se vrátilo, ale na onom místě je dodnes vidět znamení TAU (3 Cel 159: FP 980).

TAU jako rozlišovací znamení měli kromě již zmiňovaných Antonitů i Rytíři Řádu TAU, nazývaní též Bratři od sv. Jakuba z Altopascio, charitativní řád založený r. 746. Bratři byli mendikanti v hnědém hábitu, na němž nosili symbol TAU. V Řeholi těchto bratří najdeme dva předpisy ohledně tohoto symbolu: ve 25. kapitole je příkaz, aby bratři nosili znamení TAU na hábitu nebo kapuci či na hrudi jako znamení ochrany duše a těla. V 51. kapitole při slavnosti uvedení žadatele do řádu je předpis: „*Mistr nebo převor ať na plášť nebo kapuci udělá znamení TAU, říká: ‚Pro toto znamení TAU, které ti dáváme, ať tě Bůh chrání nyní i v budoucnu a ať tě dovede do věčného života‘*“.

Zajímavé je svědectví duchovního spisku *Liber de poenitentia* benediktinského anonymního autora z 12. stol.:

„Zkoumej své myšlenky, svá slova a svá díla a hled’, jestli jsi v těch věcech nezhřešil. Pokaždé, když poznáš, že jsi těžce zhřešil, vezmi na sebe znamení TAU, které je znamením těch, kdo pláčou a nařikají nad svými hříchy. TAU představuje kříž, který je znamením Kristova utrpení. Napodobuj proto Kristovo utrpení a doplň na svém těle to, co schází Jeho utrpení. Budeš-li to dělat, Soudce projde, aniž by tě trestal, to jest: odpustí ti“.

V latinském textu je termín „poenitentia“ chápán jednak v biblickém smyslu jako „metanoia“ nebo „conversio“ (odmítnutí zla a návrat k Bohu) a jednak ve smyslu milosti obrácení. Anonym dále říká: „Je-li návrat k Bohu (*poenitentia*), je rovněž odpuštění. Milost obrácení (*poenitentia*) přichází k hříšníkovu od Boha, od něhož přichází také odpuštění. Pokaždé, když Bůh dá milost obrácení, dá také odpuštění“. Podstatné je, že

TAU samo o sobě nemá moc ani sílu osvobodit od Božího hněvu jen proto, že je vyznačeno na hábitu kajícníka. Je vždy jen vnějším znamením uskutečňovaného vnitřního obrácení.

Poté, co jsme si všimli některých významů, které přijalo TAU, a některých okolností, jež snad ovlivnily Františkovu spiritualitu, přesto hlavním důvodem přivlastnění si písmene TAU jako symbolu a jeho zbožné úcty k němu je nesporně fakt, že tvarem připomínalo kříž. Nic nemělo pro Františka tak velký význam, nic mu nepřipomínalo milovaného Krista víc než jeho kříž. Víme o Františkovi, jak mu jeho Pána připomínal červ na zemi, beránci, kámen... Lze tedy říci, že František proto uctíval TAU, protože mu připomínalo lásku Ukřižovaného. To bylo také častým důvodem k tomu, aby připomínal všem slova apoštola, že „ti, kdo náleží Kristu, ukřižovali spolu s ním své tělo s jeho neřestmi a žádostmi“, a také aby nesli na svém těle „brnění kříže“ (srov. LegMai 5: FP 1086).

TAU tedy podle Františka hlásá univerzální spásu skrze kříž. Proto také se bratři mají modlit takto: „*Klaníme se ti ... a děkujeme ... svým svatým křížem jsi vykoupil svět*“, a činili tak „*kdekoli spatřili znamení kříže, ať to bylo na zemi nebo na stěně, na kmeni stromu nebo podél cesty*“ (1 Cel 45: FP 401).

Spiritualita TAU tedy není nic jiného než spiritualita kříže, tedy lásky Krista umírajícího na kříži pro nás. Jestliže nám kříž získal spásu jednou provždy, my máme denně toto tajemství obnovovat; máme „*denně nosit kříž našeho Pána Ježíše Krista*“ (Nap. 4,8). To je křížová výprava TAU, hlásaná Františkem, křížová výprava kajícníků, ne ozbrojenců. František prochází městem Assisi a volá: „*Čiňte pokání, přinášejte ovoce pokání!*“ (NpŘ 21,3; 2ListVěř 25). Je to výzva platná i dnes. Spiritualita TAU je spiritualitou následování Krista. Být označen TAU znamená chtít se připodobnit Kristu, třeba až k prolití krve. TAU je ale také znamením života a vítězství, symbolem chlouby a radosti. Víme přece o tajemství radosti, které František objevuje ve spojení s Ukřižovaným, kdy se „*nechce chlubit ničím jiným...*“

***At' ti Pán žehná
a ochraňuje tě.
At' ti ukáže svou tvář
a je ti milostivý.
At' k tobě obrátí svůj pohled
a dopřeje ti pokoje.
Pán ti žehnej.***

Toto je text požehnání, které sv. František udělil bratru Lvovi, který procházel chvílemi duchovních těžkostí. Originální pergamen se uchovává ve spodní bazilice v Assisi. Povšimněme si velkého písmene „TAU“ – Františkův zvyk takto podepisovat své listy.

CHVÁLY STVOŘENÍ - sv. František z Assisi

Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě buď chvála, sláva, čest a všechno dobrořečení.

Patří tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Ať tě chválí, můj Pane, vše, co jsi stvořil, zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo, je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí, kterým živíš své tvory.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země,
která nás živí a slouží nám,
a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.

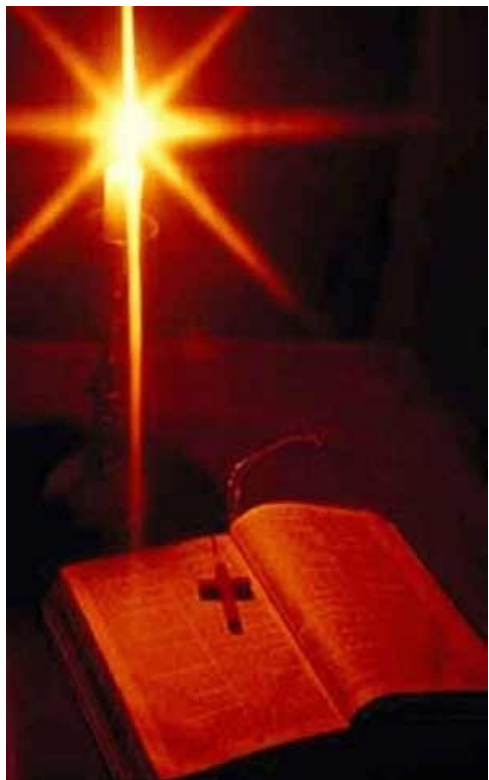
Ať tě chválí, můj Pane, ti, kdo odpouštějí pro tvou lásku
a snášejí nemoci a soužení.
Blažení ti, kdo je nesou v pokoji, neboť ty, Nejvyšší, dáš jim korunu.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemřou v smrtelných hříších.
Blaze těm, které nalezne spojeny s tvou nejsvětější vůlí,
neboť druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána, dobrořečte a děkujte mu,
a služte mu s velikou pokorou.

LITURGICKÉ TEXTY 18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 55,1-3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: "Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojd'te k vodě; i když jste bez stříbra, pojd'te, zásobte se a jezte, pojd'te a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi."

Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine.

ŽALM 145

Milosrdný a milostivý je Hospodin, – shovívavý a plný lásky. – Dobrotivý je Hospodin ke všem – a soucit má se všemi svými tvory. Oči všech doufají v tebe – a ty jim dáváš pokrm v pravý čas. – Otvíráš svou ruku – a sytíš

vše živé s laskavostí. Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách – a svatý ve všech svých činech. – Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, – všem, kdo ho vzývají upřímně.

2. ČTENÍ – Řím 8,35.37-39

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

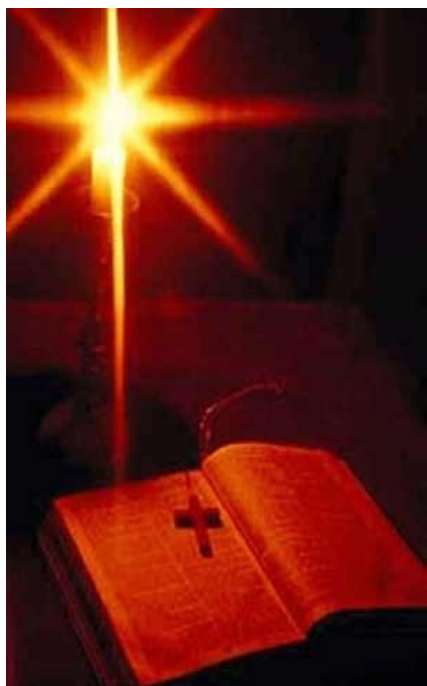
Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabítí? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

EVANGELIUM – Mt 14,13-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." Ale Ježíš jim řekl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!" Odpověděli mu: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby." Ježíš řekl: "Přineste mi je sem." A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

LITURGICKÉ TEXTY 19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – 1KRÁL 19,9A.11-13A

Čtení z první knihy královské.

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: "Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!" Hospodin přecházel: prudký a silný vichr, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve vichru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

Pane, ukaž nám své milosrdenství.

ŽALM 85

Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh: – jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté. – Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí, – aby sídlila jeho velebnost v naší zemi. Milosrdenství a věrnost se potkají, – políbí se spravedlnost a pokoj. – Věrnost vypučí ze země, – spravedlnost shlédne z nebe. Hospodin též popřeje dobro – a naše země vydá plody. – Spravedlnost bude ho předcházet – a spása mu půjde v patách.

2. ČTENÍ – ŘÍM 9,1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvím pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvícené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci izraelského národa a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus. Bůh, který je nade všechno, buď veleben navěky! Amen.

EVANGELIUM – MT 14,22-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčet po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: "Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!" Petr mu odpověděl: "Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě." A on řekl: "Pojď!" Petr vystoupil z lodi, kráčet po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mě!" Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: "Malověrný, proč jsi pochyboval?" Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: "Jsi opravdu Boží Syn."

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

1. ČTENÍ – ZJ 11,19A;12,1.3-6A.10AB

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltit její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.

Po své pravici máš královnu ozdobenou ofířským zlatem.

ŽALM 46

Po své pravici máš královnu, ozdobenou ofířským zlatem. Slyš, dcero, pohled' a naslouchej, sám král touží po tvé kráse. Provázena radostným jásotem vstupuje v královský palác.

2. ČTENÍ – 1 KOR 15,20-27A

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

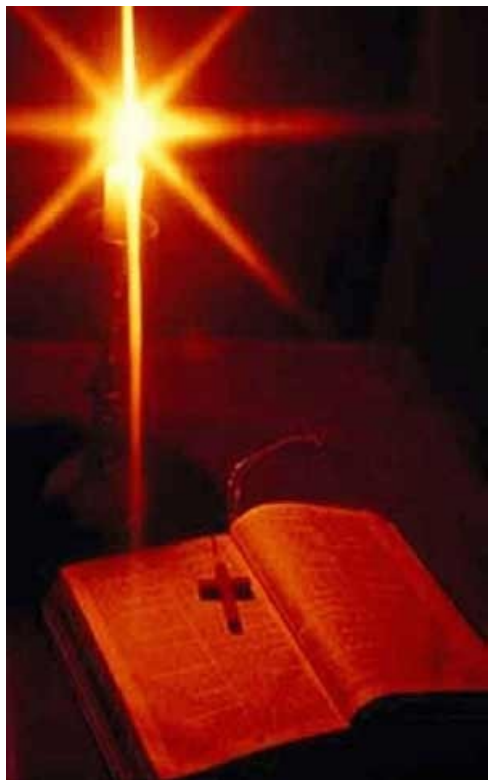
Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž (Bůh) 'podřídil pod jeho nohy.

EVANGELIUM – LK 1,39-56

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédł na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství /trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

LITURGICKÉ TEXTY 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 56,1.6-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin: "Šetřte práva a jedněte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy."

**Ať tě, Bože, velebí národy,
ať tě velebí kdekterý národ.**

ŽALM 67

Bože, buď milostiv a žehnej nám, – ukaž nám svou jasnou tvář, – kéž se pozná na zemi, jak jednáš, – kéž poznají všechny národy, jak zachraňuješ. Nechť se lidé radují a jásají, – že soudíš národy spravedlivě – a lidi na zemi řídíš. Ať tě, Bože, velebí národy, – ať tě velebí kdekterý národ! – Kéž nám Bůh žehná, – ať ho ctí všechny končiny země!

2. ČTENÍ – Řím 11,13-15.29-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

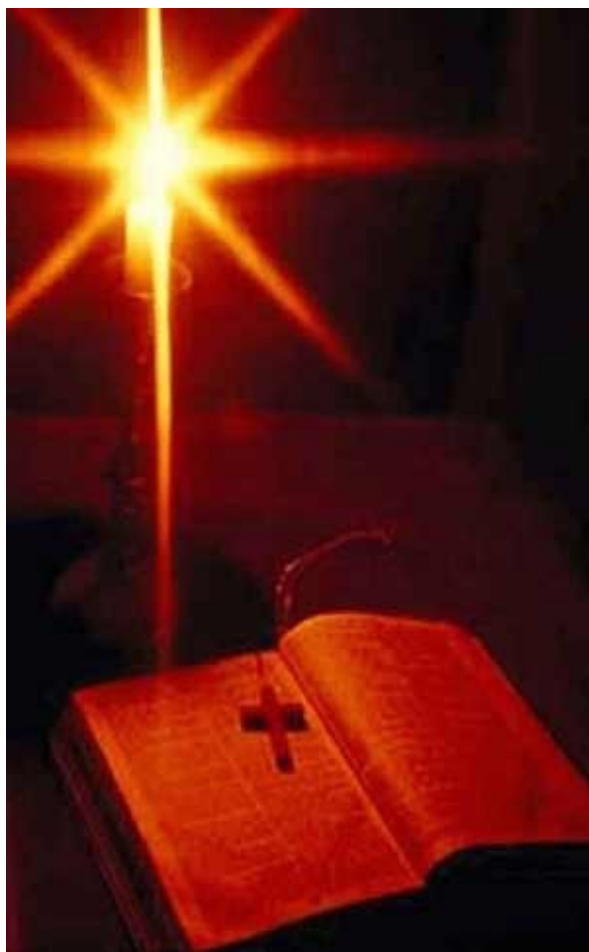
Bratři! Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože židé odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

EVANGELIUM – Mt 15,21-28

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: "Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: "Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí." Odpověděl: "Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského." Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: "Pane, pomoz mi!" On jí však odpověděl: "Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům." Ona řekla: "Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů." Nato jí řekl Ježíš: "Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ." A od té chvíle byla její dcera zdravá.

LITURGICKÉ TEXTY 21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 22,19-23

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce: "Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu, když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo."

**Hospodine, tvá dobrota trvá navěky,
dílo svých rukou neopouští!**

ŽALM 138

Chci tě chválit, Hospodine, celým svým srdcem, žes vyslyšel slova mých úst. Budu ti hrát před anděly, vrhnu se na tvář směrem k tvému svatému chrámu. Slavit budu tvé jméno pro tvou dobrotu a tvou věrnost. Když jsem volal, vyslyšels mě, v

mé duši jsi rozhojnil sílu. Jistě, vznešený je Hospodin, a přece shlíží na pokorného, pyšného však zdaleka pozná. Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, dílo svých rukou neopouští!

2. ČTENÍ – Řím 11,33-36

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

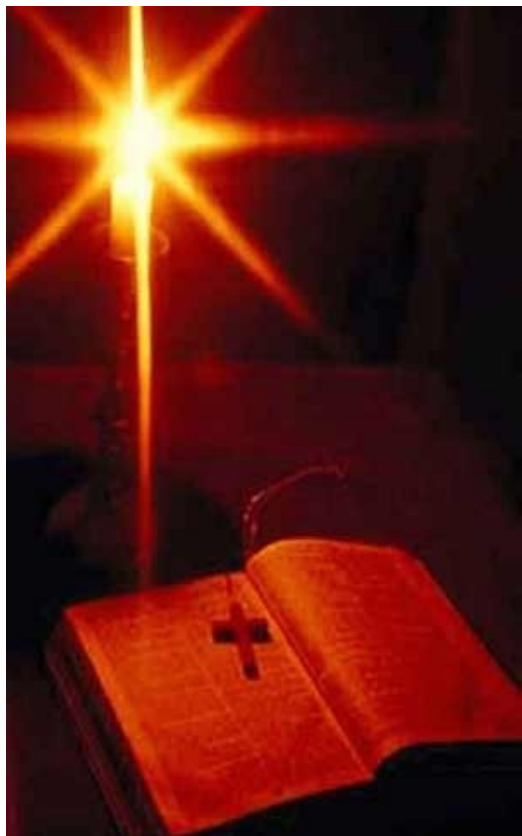
Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?' Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

EVANGELIUM – Mt 16,13-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Odpověděli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekl jim: "A za koho mě pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha." Ježíš mu na to řekl: "Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi." Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

LITURGICKÉ TEXTY 22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – JER 20,7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohls mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají: Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpustošení; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: "Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem." Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

**Má duše po tobě žízní,
Hospodine, Bože můj!**

ŽALM 63

Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země. Tak toužím tě spatřit ve

svatyni, abych viděl tvou moc a slávu. Vždyť tvá milost je lepší než život, mé rty tě budou chválit. Tak tě budu velebit ve svém životě, v tvém jménu povznesu své dlaně k modlitbě. Má duše se bude sytit jak tukem a morkem, plesajícími rty zajásají ústa. Neboť stal ses mým pomocníkem a ve stínu tvých křídel jásám. Má duše lne k tobě, tvá pravice mě podpirá.

2. ČTENÍ – ŘÍM 12,1-2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé.

EVANGELIUM – MT 16,21-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: "Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!" On se však obrátil a řekl Petrovi: "Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!" Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání."

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Babiš rozčileně na otázku školáků, zda se už doučil názvy planet: „A víete, jako sa dělá sušené mléko?“ – „To se krávám nedá týden piť, a potom sa jim vypráší vemenó.“

II.

V ordinaci zvoní telefon: „Pane doktore, mám nemocné dítě.“ – „A jak je staré?“ – „Stará je v pořádku, ale dítě už modrá!“

III.

V Rusku se ptá zahraniční novinář staříka: „Dědo, co budete dělat, až v Rusku nastane blahobyť?“ – „Přežili jsme válku, přežili jsme bídu, přežijeme i blahobyť...“.

IV.

Komunistické Československo. Táta s malým synem pozorují oplocenou hranici. „Tati, kdo je za těmi dráty?“, ptá se synek. „No přece my!“, odpovídá smutně tatínek.

V.

Ze soudního spisu: K rodinné bitce došlo poté, když syn představil rodině nevěstu a babička utrousila: „To vás Pán Bůh trestá, že se nemodlíte.“

VI.

„Doktor mi povolil dvě deci vína denně.“ – „A jak to zvládáš?“ – „No, už jsem v roce 2043.“

VII.

Papež Lev se brzy chystá na návštěvu České republiky. Boží hrob už viděl, Boží Tělo také, ale Boží dopuštění ještě ne!

VIII.

Svatý Otče, víte, co je absolutní nic? „No, to nevím.“ – „To je litr vodky pro čtyři Poláky, tři Rusy nebo pět Čechů s podmínkou, že tři nepijí.“

IX.

Muž: „Pane, splň mi jedno přání!“ Nad hlavou uvidí oblak a zaburácí hlas Boží. „Celý život jsi přímý a čestný, splním Ti tvé přání.“ Nato muž: „Postav mi most na Hawaj, abych tam mohl dojet autem.“ Bůh: „Tvé přání je velmi materialistické! Jen si to představ: pilíře až na dno Pacifiku, tuny betonu a ocel, a co by to stálo! Dokážu tvé přání splnit, ale těžko se mi akceptuje tvá světská orientace. Zvaž přání, které by mi bylo poctou.“ Muž povzdechne a po drahé chvíli říká: „Pane přál bych si rozumět ženám. Chci vědět, jak se cítí v hloubce srdce, nač myslí, když mě ignorují, proč pláčou, co chtějí povědět, když říkají ‘ne’.“ Bůh se na chvíli zamyslí a praví: „A na tom mostě chceš dva, nebo čtyři pruhu?“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 25. července - 2. srpna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 25. července	SVÁTEK SV. JAKUB, APOŠTOL POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI SV. JÁCHYM A ANNA, RODIČE PANNY MARIE 6. SVĚTOVÝ DEN PRARODIČŮ A SENIORŮ	PUSTIMĚŘ 17.00	ke cti sv. Jáchyma a Anny za Boží požehnání pro rodiny a za nová kněžská povolání
NEDĚLE 26. července		8.00	za zemřelé kněze, řeholnice benediktinky, za živé a +farníky a dobrodince farnosti
		10.30	za svatoanenské poutníky a na jejich úmysly
15.30: TE DEUM, SVÁTOSTNÉ POŽEHNÁNÍ			
PONDĚLÍ - MŠE SVATÁ V ROTUNDĚ SV. PANTALEONA S UDÍLENÍM SVÁTOSTI NEMOCNÝCH			
PONDĚLÍ 27. července	SV. PANTALEON, MUČEDNÍK SV. GORAZD A DRUHOVÉ	PUSTIMĚŘ 18.00	za věkem pokročilé, nemocné, trpící, osamělé a za ty, kdo o ně pečují
ÚTERÝ, 28. července: ÚTERÝ 17. TÝDNE V MEZIDOBÍ			
STŘEDA 29. července	SV. MARTA, MARIE A LAZAR	DRYSICE 18.00	za pronásledované křesťany
ČTVRTEK 30. července	SV. PETR CHRYZOLOG, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00: za + Annu MAHDALOVOU, manžela, dceru, syna, zetě, vnuka a Boží požehnání pro živou rodinu	
PÁTEK 31. července	SV. IGNÁC Z LOYOLY, KNĚZ PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za +manžele PROCHOVY, dceru Jaroslavu a + rodiče z obou stran	
SOBOTA 1. srpna	SV. ALFONS MARIA Z LIGUORI, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00: za + Ludmilu KOZÁROVOU, manžela, + rodiče, sourozence a duše v očistci	
	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ 18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	TOPOLANY 18.00: za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice	
		PUSTIMĚŘ 8.00: za +Věru CIGÁNKOVOU, + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU, CIGÁNKOVU, s prosbou za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + farníky, dobrodince a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
		PODIVICE 11.00: za + Miroslava MALÍKA, bratra, rodiče MALÍKOVY a LANGEROVY	
NEDĚLE 2. srpna			
2. SRPNA LZE ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PORZIUNCOLY PRO SEBE NEBO PRO ZEMŘELÉ			

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 1. - 9. srpna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 1.srpna	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ 18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	TOPOLANY 18.00: za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice	
NEDĚLE 2. srpna		PUSTIMĚŘ 8.00: za +Věru CIGÁNKOVOU, + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU, CIGÁNKOVU, s prosbou za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + farníky, dobrodince a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
		PODIVICE 11.00: za + Miroslava MALÍKA, bratra, rodiče MALÍKOVY a LANGEROVY	
2. SRPNA LZE ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PORZIUNCOLY PRO SEBE NEBO PRO ZEMŘELÉ			
PONDĚLÍ 3. srpna	PONDĚLÍ 18. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu MUSILOVU, KÜHNDLOVU a duše v očistci
ÚTERÝ, 4. srpna: SV. JAN MARIA VIANNEY, KNĚZ /FARÁŘ ARSKÝ/			
STŘEDA 5. srpna	POSVĚCENÍ ŘÍMSKÉ BAZILIKY PANNY MARIE	DRYSICE 18.00	za + Ing. Jana POLÁCHA a + rodinu POLÁCHOVU
ČTVRTEK 6. srpna	SVÁTEK PROMĚNĚNÍ PÁNĚ	PODIVICE 8.00: za + Františka ZAKOPALA, sestru Marii, švagra Vojtěcha, + rodiče ZAKOPALOVY, PLISKOVY a duše v očistci	
PÁTEK 7. srpna	SV. SIXTUS II., PAPEŽ A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za +rodinu BEDNÁŘOVU, SMEJKALOVU a ŠKOLAŘOVU
SOBOTA 8. srpna	SV. DOMINIK GUZMÁN, KNĚZ	TOPOLANY 18.00: za živou a zemřelou rodinu GAZDÍKOVU. MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
NEDĚLE 9. srpna	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. TEREZIE BENEDIKTA OD KŘÍŽE /EDITH STEIN/, PANNA A MUČEDNICE, PATRONKA EVROPY	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana ŘÍHU, živou a zemřelou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Radima KLANICU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, Boží požehnání, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro celou rodinu	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 8. - 16. srpna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 8. srpna	SV. DOMINIK GUZMÁN, KNĚZ	TOPOLANY 18.00: za živou a zemřelou rodinu GAZDÍKOVU. MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
NEDĚLE 9. srpna	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. TEREZIE BENEDIKTA OD KŘÍŽE (EDITH STEIN), PANNA A MUČEDNICE, PATRONKA EVROPY	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana ŘÍHU, živou a zemřelou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Radima KLANICU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, Boží požehnání, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro celou rodinu	
PONDĚLÍ 10. srpna	SVÁTEK SV. VAVŘINEC, JÁHEN A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za uzdravení duše sestry
ÚTERÝ, 11. srpna: SV. KLÁRA, PANNA			
STŘEDA 12. srpna	SV. JANA FRANTIŠKA DE CHANTAL, ŘEHOLNICE	DRYSICE 18.00: za zemřelou rodinu KUDRMANNOVU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
ČTVRTEK 13. srpna	SV. PONCIÁN, PAPEŽ A SV. HIPPOLYT, KNĚZ, MUČEDNÍCI	PODIVICE 8.00	za + Karla MENŠÍKA, rodiče a duše v očistci
VIGÍLIE SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE			
PÁTEK 14. srpna	SV. MAXMILIÁN M. KOLBE, KNĚZ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za obrácení manžela a dětí
SOBOTA 15. srpna	SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00: za + Jana Gottharda JOHNA, manželku Gertraut, rodiče z obou stran, zetě, a Boží požehnání pro živou rodinu	
NEDĚLE 16. srpna	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. ROCH, DIVOTVŮRCE SV. ŠTĚPÁN UHERSKÝ, KRÁL	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a +farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
		DRYSICE 9.30	za + Jaromíra NOVÁKA
		PODIVICE 11.00: za + Vlastu a Vlastimila POSPÍŠILOVY, duši v očistci, a Boží požehnání pro živou rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

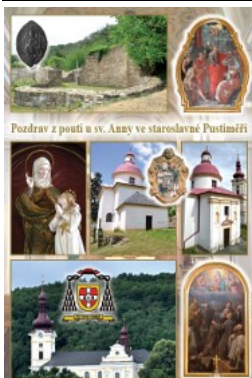
POŘAD BOHOSLUŽEB: 15. - 23. srpna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 15. srpna	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. ROCH, DIVOTVŮRCE SV. ŠTĚPÁN UHERSKÝ, KRÁL	TOPOLANY 18.00: za + Jana Gottharda JOHNA, manželku Gertraut, rodiče z obou stran, zetě, a Boží požehnání pro živou rodinu	
NEDĚLE 16. srpna		PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a +farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
		DRYSICE 9.30	za + Jaromíra NOVÁKA
		PODIVICE 11.00: za + Vlastu a Vlastimila POSPÍŠILOVY, duši v očistci, a Boží požehnání pro živou rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
PONDĚLÍ 17. srpna	PONDĚLÍ 20. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za obrácení a obnovu kněží
ÚTERÝ, 18. srpna: SV. HELENA			
STŘEDA 19. srpna	SV. JAN EUDES, KNĚZ	DRYSICE 18.00: za + S. M. Augustinu BENÍČKOVOU, rodiče, bratry, synovce, živou a zemřelou rodinu a duše v očistci	
ČTVRTEK 20. srpna	SV. BERNARD, OPAT A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu ŠÉNOVU a DRAGONOVU
PÁTEK 21. srpna	SV. PIUS X., PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + manžele BLAŽKOVY a rodiče z obou stran
SOBOTA 22. srpna	PANNA MARIA KRÁLOVNA	TOPOLANY 18.00: za + Františka DRMOLU a rodiče	
NEDĚLE 23. srpna	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. RŮŽENA Z LIMY, PANNA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, duše v očistci, s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro celou živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Jaromíra NOVÁKA
		PODIVICE 11.00: za + Marii ČERNOU, Marii a Petra ŠMEHLÍKOVY, Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. – 30. srpna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 22. srpna	PANNA MARIA KRÁLOVNA	TOPOLANY 18.00: za + Františka DRMOLU a rodiče	
NEDĚLE 23. srpna	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. RŮŽENA Z LIMY, PANNA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, duše v očistci, s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro celou živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Jaromíra NOVÁKA
		PODIVICE 11.00: za + Marii ČERNOU, Marii a Petra ŠMEHLÍKOVY, Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
PONDĚLÍ 24. srpna	SVÁTEK SV. BARTOLOMĚJ, APOŠTOL	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Štěpánku STRATILOVOU, zetě a Boží požehnání pro rodinu
ÚTERÝ, 25. srpna: SV. JOSEF KALASÁNSKÝ, KNĚZ; SV. LUDVÍK IX., KRÁL			
STŘEDA, 26. srpna: CT. MARTIN STŘEDA, KNĚZ			
ČTVRTEK 27. srpna	SV. MONIKA	PODIVICE 8.00: za + Vlastu a Vlastimila POSPÍŠILOVY, zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
PÁTEK 28. srpna	SV. AUGUSTIN, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Jarmilu a Josefa SUMCOVY a Boží požehnání pro rodinu	
SOBOTA 29. srpna	UMUČENÍ SV. JANA KŘTITELE	TOPOLANY 18.00: za farnost Topolany	
NEDĚLE 30. srpna	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ ŽEHNÁNÍ ŽÁKŮM A STUDENTŮM	PUSTIMĚŘ 8.00	za Boží požehnání pro děti a studenty, začínající nový školní/akademický rok
		DRYSICE 9.30	za nová kněžská a řeholní povolání
		PODIVICE 11.00: za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zetě a Boží požehnání pro rodinu	

TORZO ROTUNDY SV. PANTALEONA - zde byl pohřben nevlastní bratr posledního z Přemyslovců, olomoucký biskup Jan VII. (1334-1351), spolu s "Otcem vlasti", Karlem IV., zakladatel kláštera Mariina a Ježíšova dětství: "*Honorat non tumulus cineres sed cinis ipse locum*" (epitaf). Foto: pečeť Jana VII.; obraz sv. Pantaleona v chrámu sv. Benedikta.

KAPLE SV. ANNY - detail oltáře; erb zakladatele, člena a mecenáše Bratrstva sv. Anny, olomouckého biskupa Karla Liechtenstein-Castelcorno (1664-1695): "*Anna, decus Mundi, Mater Genitricis, IESU. Nos cum prole tua, cumque Nepote iuva.*" (Pamětní kniha Bratrstva).

CHRÁM SV. BENEDIKTA - "*Nihil amoris Christi praeponere*" (Reg. S. Benedicti); - konsekrován 27. 4. 1902 olomouckým arcibiskupem Theodorem Kohnem (1892-1904). Znak čestného občana Pustiměře (6. 8. 2005) - Tomáše kardinála Špidlíka, S.J. (17.12.1919 - 16. 4. 2010): "*Ex toto corde: fōs-zoé*" (Z celého srdce: světlo-život).

PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS

26. ČERVNA – 8. ČERVENCE 2026

Na palubě Apolla: ne na Měsíc, ale městu sv Marka vstříc.

Vítá nás Serenissima - VENEZIA.

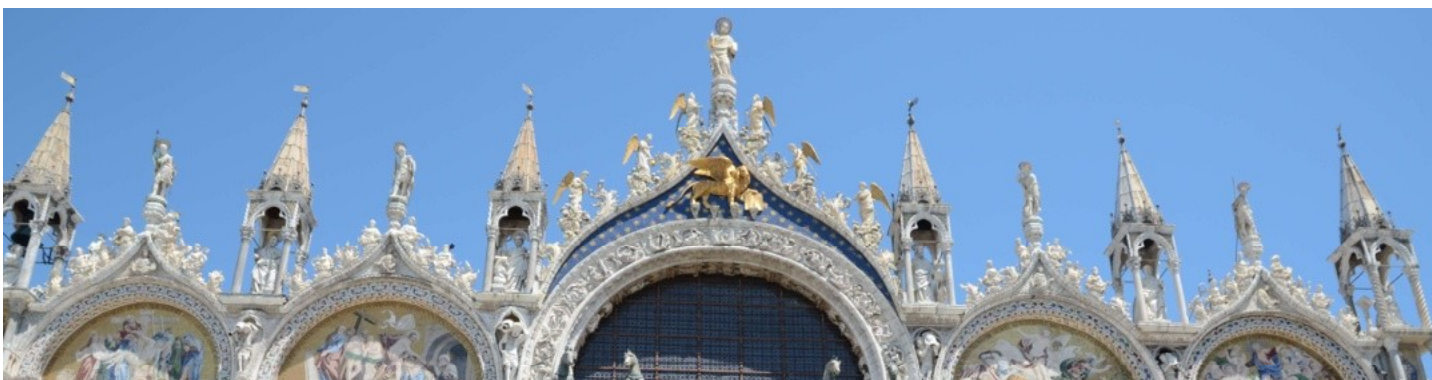
Kontemplace 8.000m² mozaik baziliky sv. Marka.

DOLE: Eucharistie u hrobu sv. Marka v kryptě baziliky.

„Na něj hod'te všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží“ Jděte do celého světa a hlásejte evangelium!

PAX TIBI, MARCE, EVANGELISTA MEUS.

POKOJ TOBĚ, MARKU, EVANGELISTO MŮJ.

"NON EST IN TOTO SANCTIOR ORBE MONS" (na celém světě není posvátnější hory) • LA VERNA - hora stigmat

František přijímá od Orlanda Cataniho darem horu La Verna • František přijímá stigmata

„Křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“ • „Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.“
 „Vy jste rod vyvolený ... rozlašujte, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světl.“ • Eucharistie ve svatyni. • DOLE: kaple a místo stigmat sv. Františka.

„Svatý Františku, tady v La Verně v tobě vidíme obraz Krista, který tě učinil vzorem, jímž se na své cestě k Bohu Stvořiteli a Vykupiteli může inspirovat každý z nás: na konci svého života říkáš – „já jsem svůj díl vykonal; Kristus vás naučí tomu vašemu“: provázej nás svou přimlouvou.“

NAHOŘE: svatyně La Verna • „Skály se trhaly...“ (velkopáteční poselství La Verny) • Koridor ke kapli stigmat.
DOLE: s františkánskou průvodkyní z Argentiny v Sasso Spicco – místě intenzivních modliteb sv. Františka

„Pane, věřím, že toto město mohlo být kdysi útočištěm a příbytkem zlých a nešlechtných lidí, proslulých nechvalnou pověstí v celém kraji. Ale pro tvé nezměrné milosrdenství, v čase, který se ti zlíbil, vidím, že ses projevil nesmírnost své dobroty, takže město se stalo útočištěm a příbytkem těch, kdo tě znají, vzdávají chválu tvému jménu a šíří vůni svatosti, pravé nauky a dobré pověsti u všeho křesťanského lidu.

Já tě tedy, Pane Ježíši Kriste, otče milosrdenství, prosím, abys nehleděl na náš nevděk, ale pamatoval jen na hojnost své dobroty, kterou jsi projevil. Ať je povždy toto město územím a obydlím těch, kdo tě znají a chválí tvé požehnané a slavné jméno na věky věků. Amen. *(Modlitba sv. Františka za Assisi)*

Eucharistie v kryptě baziliky u hrobu sv. Františka.

„Svatý Františku, muži, který ses stal modlitbou, modli se za nás, kteří kolikrát ani nevíme, jak se modlit.

Tvým hlasem se klaníme Pánu vesmíru, Pánu silnému a mocnému, Pánu, který je krásou a dobrem, Pánu, který je něžností a odpuštěním; tvým hlasem chválíme Pána za každé stvoření, které o něm vypráví, za každou rodinu i za život každého člověka.“

„SCIO CHRISTUM PAUPEREM ET CRUCIFIXUM“ („Znám Krista chudého a ukřižovaného“ - sv. František)
 „Ty, který jsi v Ukřižovaném u svatého Damiána našel pravý pokoj, nauč nás hledat v něm pramen veškerého smíření, jež boří všechny zdi. Ty, který neozbrojený, jsi překročil hranice války a neporozumění, dej nám odvahu stavět mosty tam, kde svět staví hranice. V této době, sužované konflikty a rozdělením, pros, abychom se stávali tvůrci pokoje: neozbrojenými a odzbrojujícími svědky pokoje, jenž pochází od Krista.“

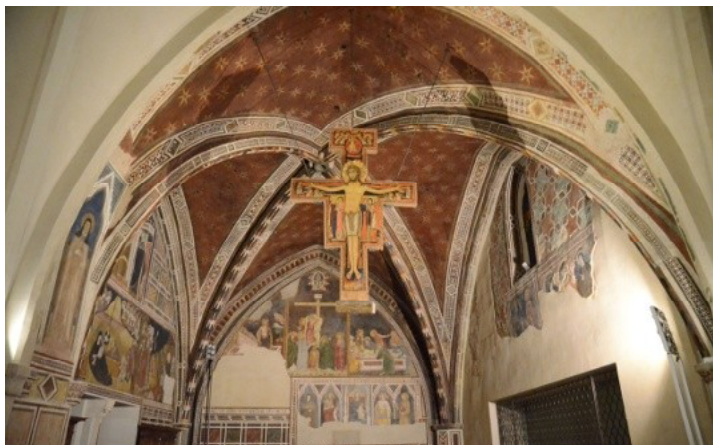
POUŤ V ASSISI: VE ŠLÉPĚJÍCH SV. FRANTIŠKA, SV. KLÁRY A SV. KARLA ACUTISE.

„Nebe na nás čeká odjakživa, a milovat zítřek znamená vydat ze sebe dnes to nejlepší.“ ... „Nikoli já, ale Bůh!“

„Smutek je pohled upřený na sebe sama, štěstí je pohled upřený na Boha.

Obrácení není nic jiného než přesun pohledu zdola k Výšině, stačí jednoduchý pohyb očí.“ ... (sv. Carlo Acutis)

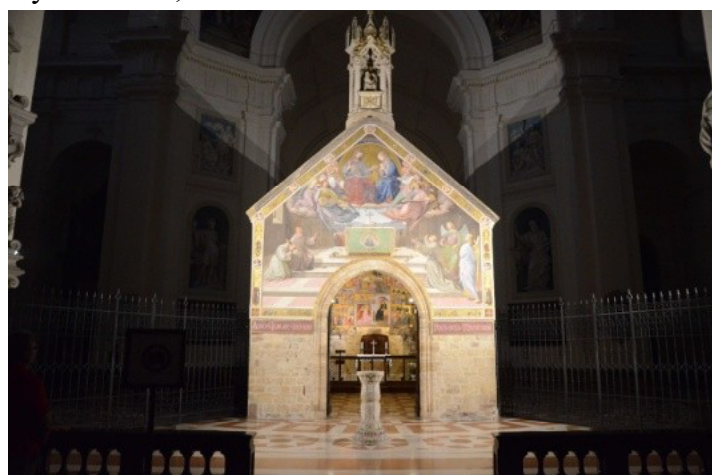

„Vznešený a slavný Bože, osviť temnoty mého srdce. Dej mi pravou víru, jistou naději, dokonalou lásku a hlubokou pokoru. Dej mi, Pane, poznání a rozvahu, abych konal tvou pravou a svatou vůli. Amen.“

(Modlitba sv. Františka před Křížem od sv. Damiána) • Kříž od sv. Damiána a relikviář svěťice v bazilice sv. Kláry.

Pouť k sv. Damiánu – klášteru sv. Kláry. • Místo, kde zemřela sv. Klára.

„HIC LOCUS SANCTUS EST. HAEC EST PORTA VITAE AETERNAE. (Toto místo je svaté. Je to brána života věčného).

Chrám Panny Marie Andělské. • Porziuncula – místo, kde 3. října 1226 zemřel sv. František.

KDO DÁVÁ, DOSTÁVÁ, MNOHEM VÍC PŘIJME,
KDO ZTRÁCÍ, NALÉZÁ SEBE I JINÉ,
KDO BLIŽNÍM ODPOUŠTÍ, SÁM MILOST POZNÁ,
BA ANI SMRT MU VÍC NEBUDE HROZNÁ.

„Svatý Františku, náš bratře,
jenž jsi před osmi sty lety
šel vstříc sestře smrti jako smířený člověk,
přimlouvej se za nás u Pána.“

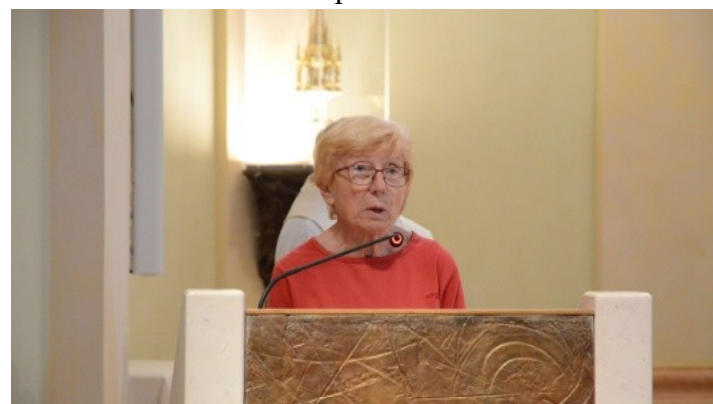
„Benedikt dokázal spojovat lidi nikoli pouty moci, ale silou ducha. Právě tato vnitřní síla dnes mnoha institucím chybí: bez duše hrozí Evropě, že se stane pouhým seskupením ekonomických a technických zájmů. Skutečnou krizí Evropy je krize jejího pojetí života a údělu člověka. Znovunalezení společné duše znamená uznat existenci sdíleného horizontu, dobra většího než individuální zájmy, naděje, která spojuje i přes rozdíly. Benediktovo poselství bylo právě toto: budovat společnost počínaje osobou, vedenou k hledání Boha, k respektování druhých a k práci pro společné dobro. Je to výzva, abychom znovu našli dech Evropy, která, ač křehká a zmatená, se může znovu stát matkou civilizace.“

„SUCCISA VIRESCIT“ (*Ač skosená znovu raší*). Poutníci ve znovuvybudované bazilice sv. Benedikta (nad rodným domem Patrona Evropy), zcela zničené při zemětřesení v roce 2016. Poutníky přijel osobně pozdravit arcibiskup Mons. Renato Boccardo (organizátor apoštolských cest Jana Pavla II. a světových setkání mládeže!).

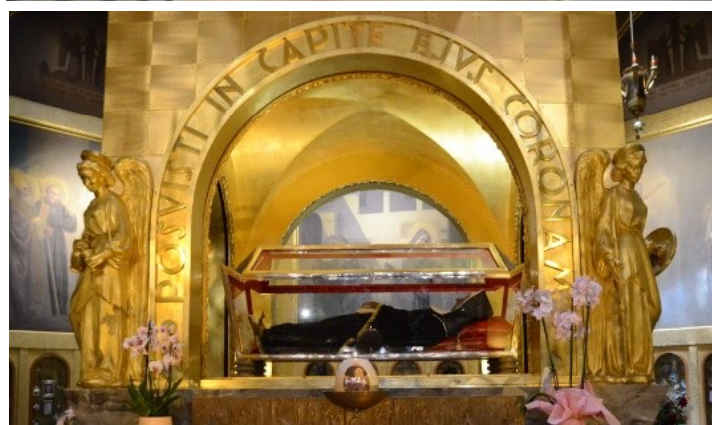
DETAIL AMBONU: Pacis Nuntius (Posel míru) s otevřenou knihou pravidel – OBSCULTA FILII (poslouchej synu).
DETAIL OLTÁŘE: uprostřed emblém sv. Benedikta a Scholastiky. Eucharistie ke cti sv. Benedikta.

„Sláva Tobě, Boží Slovo, kterému zde, na tomto místě zvaném Norcia, syn této země – známý celé Církvi a světu pod jménem Benedikt – poprvé naslouchal, a které přijal jako světlo vlastního života.“

NAHOŘE: Dar votivní svíce znovuvybudované bazilice v Norci. • Eucharistie ke cti sv. Benedikta.
DOLE: Poutníci u sochy Patrona Evropy na náměstí před bazilikou.

SALVE RITA VAS AMORIS, SPONSA CHRISTI DOLOROSA, TU DE SPINIS SALVATORIS PULCHRA NASCERIS UT ROSA.
(Zdrávas, Rito, Lásky schráno, choti Krista bolestná, z trnu Spasitele, co růže krásná, zrozená). Pouť k sv. Ritě, Cascia.

NEŠPORY V ORTONĚ – U HROBU SV. TOMÁŠE, apoštola. • Relikviář. • Blahopřání rektoru baziliky k 70.

„Bůh stvořil moře, aby člověku umožnil setkat se s něčím větším, než je on sám.“ • Relax u Manfredonského zálivu.

„SVATÝ MICHAELI, OPATRUJ NÁS V BOJI!“ Dříve jsme se to modlili po každé mši svaté. Zavedl tu modlitbu papež Lev XIII. Byl si vědom, že vliv zlého ducha na lidi a na svět je silný, máme proto vzývat často o pomoc anděly, především jejich hlavu a vůdce sv. Michaela. Každý z nás se také utíká pod ochranu svého anděla strážného.

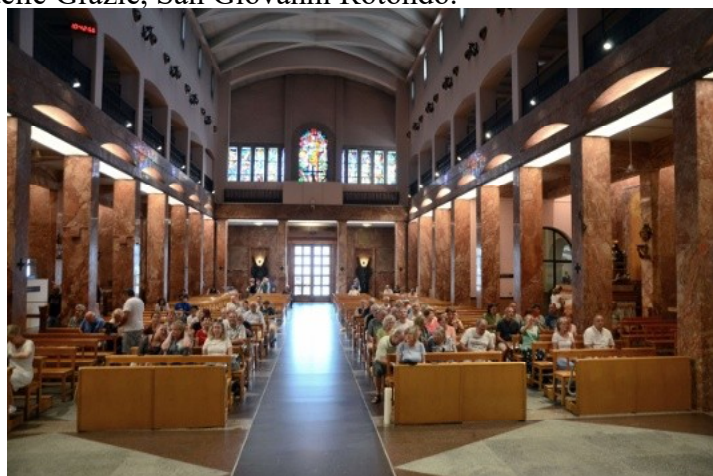
Když se stala ve 4. století křesťanskou celá římská říše, zvolila si za svého anděla strážného sv. Michaela. Vidělo se to potvrzeno jeho zjevením na hoře u Gargána, kam vždycky putovalo mnoho poutníků do velké jeskyně, kde se to událo. (Tomáš kardinál Špidlík, S.I., čestný občan Pustiměře).

Eucharistie v nebeské bazilice. • Josef Chrástěcký (Hovězí) - 70 let pod ochranou Knížete vojska nebeského.

„Maria è tutta la ragione della mia speranza“ (*Maria je veškerym důvodem mé naděje, P. Pio*)
Eucharistie v bazilice Santa Maria delle Grazie, San Giovanni Rotondo.

Pokorný a milovaný otče Pio, naučte nás pokoře srdce, abychom byli připočteni k chudým evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého království.

Lodí za rybářem z Galileje – sv. Ondřejem apoštolem (ze Salerno do Amalfi).

„Pane, Tys nám dal stanout v této svatyni, "Prvního povoláního": na přímluvu sv. Ondřeje dej, ať nás tato Peregrinatio ad Fontem Pacis učiní nástroji pokoje pro dnešní svět, a přinese požehnání nám, našim rodinám, farnostem, i všem, kdo nás žádali o modlitbu či skrze dar votivní svíce předkládají své prosby.

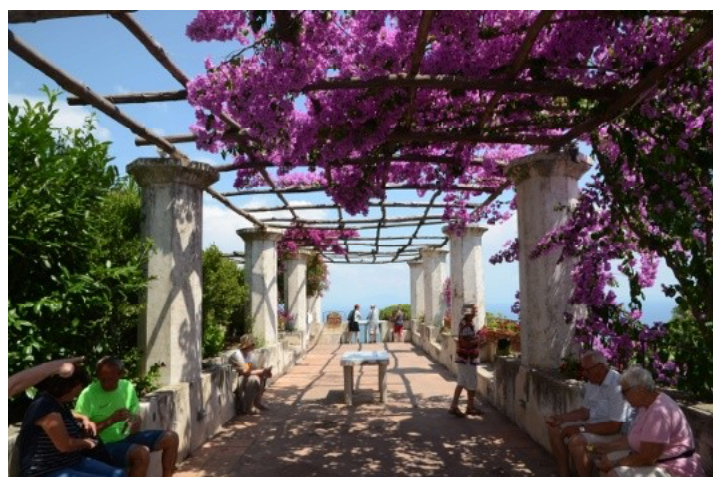
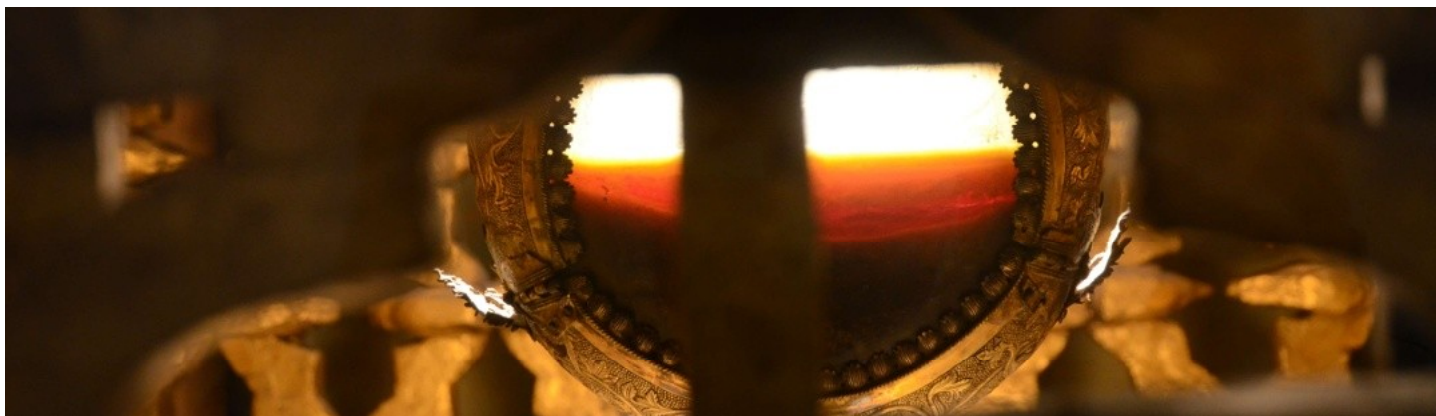

Eucharistie v katedrále sv. Ondřeje • Modlitba v kryptě u hrobu apoštola. • Klášterní zahrady. • Amalfi.

Pout' k sv. Pantaleonovi do Ravella. • Oltář světce. • Zkapalněná krev mučedníka, patrona pustiměřské rotundy.
„Svatý Pantaleone, svědku víry; uzdravení nemocných; patrone lékařů; velký divotvůrce – oroduj za nás.“

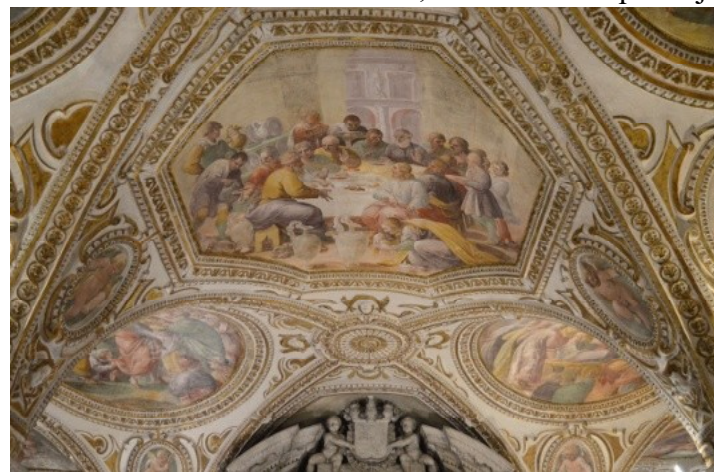
Pohled na Amalfský záliv ze zahrad Villy Rufolo. • Zahrady Villy Rufolo v Ravellu.
Loučení s Ravellem – pout' lodí do Salerno - za celníkem, apoštolem a evangelistou - sv. Matoušem.

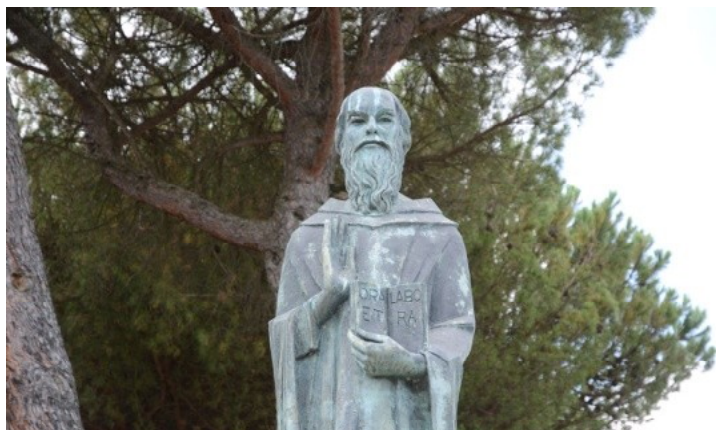

„Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni.“
Eucharistie u hrobu sv. Matouše v kryptě katedrály v Salernu.

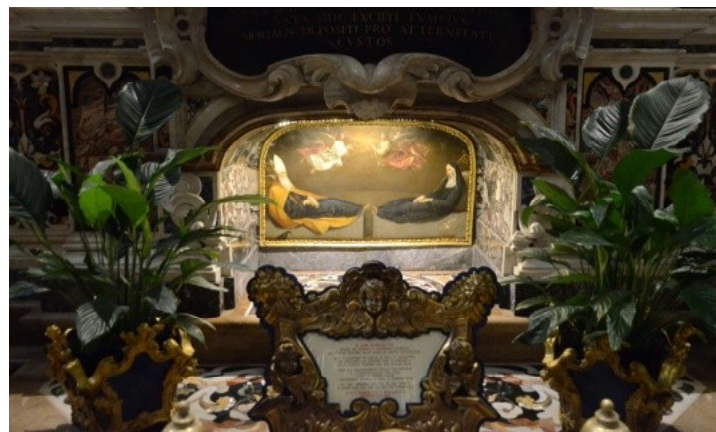

„Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním... Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne oběť.’ Nepřišel jsem totiž povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

„NIHIL AMORI CRISTI PRAEONERE“ (*Ničemu nedávat přednost před láskou Kristovou*)
 Pouť do opatství Montecassino k hrobu Patrona Evropy, sv. Benedikta

„UBI SILENTIUM AFFLAT, ORATIO LOQUITUR“ (*Kde dýchá ticho, tam promlouvá modlitba*)
 Pouť do Subiaca, k Sacro Speco – jeskyni sv. Benedikta.

„Slyšte Slovo, které od Boha přišlo, Slovo, které krmí lidské duše, Slovo, které sílí srdce i rozum, Slovo, které vede k poznání Boha.“ • Slavnost sv. Cyrila a Metoděje v Grecciu, kde sv. František postavil první Betlém.

„Chléb andělský přetajemně, stal se chlebem dětí země, které zdvihá k božské cti. Předobrazem v Izákovi, zpodoben pak v beránkovi, v maně dané na poušti.“ • Eucharistie v Kapli Svatého Korporálu v Orvietu.

Učiň mě, Pane,
nástrojem,
ať zářím
tvým pokojem.